Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 346
Duminică 18 august 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

Țărani muncitori din gospodării agricole colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri agricole! Munciți cu perseverență pentru sporirea producției agricole, pentru consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor voastre socialiste! Faceți din fiecare gospodărie socialistă exemplu de urmat pentru țăranii muncitori cu gospodărie individuală!

(Din chemările C.C. al P.M.R. la a XIII-a aniversare a eliberării patriei).

În cinstea zilei de 23 AUGUST

Noi realizări în agricultură

O sarcină urgentă

Oamenii muncii din agricultură întîmpină măreața sărbătoare a eliberării patriei cu noi succese la lucrările de treieriș și pregătirea însămînțărilor de toamnă.

Pînă acum, a fost treierată recolta de păioase de pe o suprafață ce trece de 2.000.000 ha. În regiunea Ploești s-a treierat de acum peste 82 la sută din recolta de grîu și secară. Avansate în executarea acestor lucrări sînt și regiunile București, Constanța, Galați unde, de asemenea, s-a treierat mai mult de 80 la sută din recoltă. Dar dacă este adevărat că în aceste regiuni, ca rezultat al folosirii depline a batozelor și a bunei organizări a muncii la arii, treierișul este pe terminate, nu-i mai puțin adevărat că această lucrare continuă să se desfășoare în unele regiuni într-un ritm nesatisfăcător. Așa, de exemplu, în regiunea Pitești s-a treierat abia 42,2 la sută din recolta de păioase. Aici transportul snopilor la arii este mult întîrziat, iar la numeroase arii nu se realizează viteza zilnică de lucru planificată.

Dacă treierișul va continua să se desfășoare aci în același ritm, nu se va termina în această regiune decît abia în toamnă. În aceeași situație se află și regiunile Craiova, Suceava, Hunedoara și altele unde mari cantități din recoltă nu au fost încă treierate.

Timpul este destul de înaintat.

În vederea grăbirii treierișului, Ministerul Agriculturii și Silviculturii a luat măsura ca toate combinele să treacă de urgență la executarea acestei lucrări, mai ales în regiunile unde este permis treieratul în șuri. De asemenea, în regiunile rămase în urmă cu treierișul vor fi trimise un număr însemnat de batoze din regiunile mai avansate.

Aceasta nu este însă suficient. Organele agricole și activiștii sfaturilor populare trebuie să îndrume pe țăranii muncitori să intensifice transportul snopilor la arii. Este necesar să se ia măsuri urgente pentru organizarea mai bună a muncii cetelor de treier, astfel ca batozele să fie deservite și să funcționeze fără întrerupere. Acolo unde se ivesc defecțiuni la batoze, acestea trebuie reparate în mod operativ și pe loc. Intensificînd eforturile, muncitorii de pe ogoare au toate posibilitățile să îndeplinească în bune condiții această importantă sarcină — terminarea în scurt timp a treierișului.

Fruntași în producție



Colectivistul GASPAR MOLNAR din gospodăria colectivă „Sandor Petőfi", satul Rovine, raionul Pecica, este fruntaș în cadrul brigăzii zootehnice. A realizat pînă în prezent peste 300 zile-muncă.



Combinerul DUMITRAȘCU ION, fruntaș în munca de recoltare din gospodăria agricolă de stat Baroși, regiunea Galați, a recoltat peste 25.000 kg boabe grîu, muncind ziua și noaptea.

Regiunea Stalin SA GRĂBEASCĂ TREIERIȘUL

Au trecut mai bine de două săptămîni de cînd treierișul în întreaga regiune Stalin a început să se desfășoare din plin. Existau toate posibilitățile ca în acest timp să se treiere o mare parte din recoltă. Totuși, pînă în prezent în regiune nu s-a treierat decît 17 la sută din totalul cerealelor recoltate.

Dacă pînă acum o săptămînă organele de stat și agricole de la regiune, raioane și comune puteau motiva slabul ritm obținut la treieriș prin timpul nefavorabil, de vreo 8 zile încoace acest argument nu mai stă în picioare. Factorii care influențează în mod negativ desfășurarea slabă a treierișului în această regiune constau în primul rînd în slaba organizare a muncii pe arii, ceea ce duce la nefolosirea întregului randament al batozelor. Numai așa se explică de ce în raionul Rupea, de pildă, s-a treierat pînă în prezent abia 8,3 la sută din păioase, în raionul Codlea 8 la sută, iar în raionul Făgăraș 12 la sută.

În timp de 5 zile bune de lucru, în aceste raioane nu s-a realizat la treieriș decît abia 3—9 procente, ceea ce echivalează cu folosirea capacității de treier a batozelor existente în aceste raioane în procent de numai 25—30 la sută. În raionul Făgăraș, de pildă, în ziua de 9 august, din cele 130 de batoze, 48 nu treierau cu întreaga lor capacitate, iar restul de 82 abia începuseră treierișul. Într-o serie de comune din acest raion, ca Lisa, Cîrța, Felmer și altele în ziua de 6 august nu s-a treierat nici măcar un singur snop, iar în comuna Hîrseni din cele 7 batoze existente nu funcționa nici una.

Se impune ca organele de stat și agricole din regiunea Stalin să intensifice munca de organizare, îndrumare și control a treierișului, astfel încît viteza zilnică de lucru să fie realizată și chiar depășită.

Acolo unde există arii electrificate e necesar ca treierișul să se facă și în timpul nopții. Trebuie lichidate de asemenea, golurile mari de timp ce se creează în urma strămutării batozelor de pe o arie pe alta, sau în urma „plimbării" cetelor la treieriș.

IONESCU VLAD
corespondent

Raionul Hîrșova colectivizat 98 la sută

În numărul trecut al ziarului nostru anunțam cititorii că numai 4 la sută dintre țăranii muncitori din raionul Hîrșova mai sînt în afara gospodăriilor agricole colective. Între timp situația s-a modificat din nou. Pînă la completa colectivizare a raionului au mai rămas 2 procente.

Cu o săptămînă înainte în gospodăria colectivă din Dăeni intraseră peste 100 de familii. În ziua de 16 august încă 423 de întovărășiți din Dăeni au devenit colectiviști. Și în alte sate și comune din raion: Elena Pavel, Topalu, Crucea, Seralu, Topologu, întovărășiții au intrat în masă în gospodăriile colective, grăbind astfel colectivizarea integrală a primului raion din țara noastră.

AU TERMINAT TREIERIȘUL

În ultimele zile, în raionul Corabia, regiunea Craiova, treierișul păioaselor s-a desfășurat cu intensitate sporită. Oamenii muncii de pe ogoarele acestui raion își înzecesc eforturile spre a întîmpina cu noi succese în muncă măreața zi de 23 August. În numeroase gospodării colective, întovărășiri agricole și comune, datorită bunei organizări a muncii pe arii, treierișul a și fost terminat. În fruntea acestei lucrări se află cele 14 gospodării agricole colective din raion, care pînă în seara zilei de 12 august au terminat în întregime treierișul. Colectiviștii din Fărcașele, de pildă, au obținut de pe 106 ha. cît au avut cultivate cu grîu, 200 tone boabe, cei din comuna Gostavățu, de pe o sută de ha. au recoltat 202 tone grîu. Cîte 1.800 kg. grîu la ha au obținut și colectiviștii din comunele Vîrtop etc.

Au mai terminat treierișul și țăranii întovărășiți din comuna Dobrosloveni ca și țăranii cu gospodării individuale din comuna Scărișoara și din alte comune.

LUNGU TOMA
corespondent

Recolta i-a convins



Țăranii muncitori Ion Gheorghe și Enache Constantin, din comuna învecinată Boldești, semnează cererile pentru a intra în rîndurile întovărășiților din comună.

Mult a stat în cumpănă Filofteia Vulpe. Ca orice om cînd se află la o răscruce de drumuri și nu știe pe care să apuce. Au îndemnat-o mulți oameni gospodari din sat, prieteni și vecini, să vină în întovărășire. Au sfătuit-o alții, îndeosebi comuniștii, să pășească cu încredere în marea familie a colectiviștilor. Și cînd aproape se hotărîse să facă pasul către bunăstare i-a ieșit în cale diavolul. I-a spus: „stai, nu păși că te prăbușești în prăpastie. Îți distrugi gospodăria și-ai să-ți înfometezi copiii". Pe diavol îl chema Dumitru Gh. Minea. Îi era naș. O ținuse în brațe acum patruzeci de ani la botez. O ținuse în sudălmi acum vreo 25 de ani cînd îi slugărise la tejghea, în cîrciuma „La Minea hangiul". Pînă mai deunăzi i-a ațînut calea îndemnînd-o să nu-și treacă pămîntul la colectivă. Patru hectare și șapte zeci și cinci de ari, asta îi era toată averea. Și ea văduvă și cu o casă de copii. Firește, îi era teamă să nu facă un pas greșit. Dar tare o trăgea inima către colectivă.

Gospodăria agricolă colectivă din Grădiștea, raionul Mizil, e mlădiță tînără a vieții noi. Dar a crescut ca fătul din poveste, într-o săptămînă cît alții copii într-un an.

Filofteia Vulpe vedea toate astea, simțea că acolo, alături de vrednicii colectiviști Constantin Ilie, Stela Oprea, Anghel Ilie și alții îi e locul. Dar șoapta lui Minea, ce-i răsuna deseori și noaptea în urechi, o oprea pe loc.

Într-o seară de început de august, cînd, mîndri, colectiviștii din Grădiștea vesteau la raion că au terminat primii treierișul, a venit pe arie și Filofteia să vadă cu ochii ei belșugul de bucate. N-a venit singură. Erau cu ea și Ioan Cristea, cel cu un ha de pămînt, Ilie Grigan, cel cu 1,04 ha și alții. Le-a vorbit instructorul de partid, i-a sfătuit cu căldură să nu mai zăbovească.

— Dacă în primul an, doar cu o mînă de oameni, colectiva din Grădiștea a obținut așa belșug de bucate, d-apoi cînd vă veți uni mai mulți. Haideți, puneți și voi umărul...

Uite, Cristea Ilie o să ducă acum acasă doar ca avans vreo 1.800 de kg numai grîu.

1.800 de kg! Filofteii parcă îi vîjîia capul. O mințise nași-su! Grîu șiștav! Foamete la colectivă! Minciuni nerușinate. Și ea, proasta, le-a crezut. A scris acolo pe arie cererea. A semnat-o chiar pe masa de la care cumătru-său Crețu Mihai, președintele colectivei, ținea socoteala bucatelor. Au semnat și ceilalți cu care venise la arie. În total în seara aceea pe aria nr. 1 din Grădiștea s-au semnat hîrtii ce sporeau cu încă 31,50 ha avutul gospodăriei.

IOAN GOJA

Oameni și locuri din Republica noastră

Un nou S. M. T. pe întinsul Bărăganului

În compartimentul în care urcasem la Făurei se afla un singur călător: un țăran ca de vreo 40 de ani, care molfăia între buze o țigară stinsă.

— Ai un foc, tovarășe, mă întrebă, de cum intrai.

— Poftim. Îi întinsei chibriturile. După ce trase cîteva fumuri mă întrebă unde merg.

— La Jirlău.

Tovarășul meu ședea la fereastra vagonului și privea întinderea nesfîrșită a Bărăganului. Într-un timp se întoarse spre mine.

— Vasăzică, la Jirlău mergi. Și, mă rog, unde anume, în sat sau la S.M.T.-ul cel nou?

— La S.M.T.

— Și eu tot la Jirlău cobor, zise el, așezîndu-se pe banca din fața mea. De loc sînt chiar din Jirlău. Apoi după ce stinse țigara:

— Mare lucru să ai un S.M.T. pe aproape. Pînă acum noi, cei din Jirlău, ca și cei din Vișani, Gaibenu sau Robeasca, eram deserviți de S.M.T.-ul Balta Albă care se află tocmai la 30 km. Nu zic că nu ne au făcut treabă bună cei de la Balta Albă, dar, avînd prea multe sate în raza lor de activitate, uneori ne lă sau mai la urmă. De, așa se întîmplă și cu o cloșcă: dacă are prea mulți pui nu-i ajung aripile să-i acopere pe toți deopotrivă. Nu-i vorbă, avem S. M. T.-ul Făurei la numai 10 km, dar, nefiind pod peste Buzău, tractoarele și mașinile trebuiau să ocolească 60 de km. ca să ajungă la Jirlău. D-aia spuneam că bine a făcut statul de a construit aici un S.M.T. Iată că am și ajuns.

Coborîm. De jur-împrejurul gării, cît vezi cu ochii, numai miriști, lanuri de porumb și de floarea-soarelui, iar de-a lungul căii ferate o lizieră de salcîmi. Privesc în toate părțile dar nici urmă de S.M.T.

Nedumerit, întreb pe tovarășul meu cîți km. sînt pînă la S.M.T.

— Ce kilometri, tovarășe, nu sînt nici 700 de metri. Mergi de-a lungul lizierei de salcîmi pînă cînd drumul face la stînga. De acolo nu mai ai decît vreo cîțiva pași.

Ajuns la locul unde drumul cotește la stînga, m-am oprit uimit: în fața ochilor mi-au apărut, în toată splendoarea lor, construcțiile noului S.M.T.

— Frumos S.M.T., nu-i așa? zise cineva în spatele meu. Întorcîndu-mă, dau cu ochii de un om scund, negricios, îmbrăcat într-o salopetă. Am aflat de îndată că este chiar directorul S. M. T.-ului, tov. Ghiță Nicu.

— Clădirea asta mare, cu etaj, văruită, este o locuință colectivă pentru 120 de persoane, mă lămuri el. Într-o cameră încap cîte 4 paturi. Atît la etaj cît și la parter se află cîte 2 băi. Asta, în afară de baia generală. Zilele acestea, în cinstea lui 23 August, locuința va fi dată în folosință. Dincoace este locuința pentru familiști. Un bloc cu 12 apartamente. Fiecare apartament e format din dormitor, sufragerie, cămară și bucătărie. Familiștii au la dispoziție și anexe gospodărești pentru porci, lemne, păsări și altele. Blocul va fi gata la sfîrșitul lui august.

Directorul mi-a arătat apoi atelierul, încă neterminat, cele 2 remize, pavilionul administrativ, cantina, baia.

— După cum vezi, mecanizatorii noștri au asigurate condiții de trai și de muncă foarte bune. În orice caz cu totul altele decît acelea de pe vremea cînd am învățat eu meserie. La vagonul-dormitor al brigăzii întîia condusă de Stoicescu Ion ai să găsești chiar și aparat de radio.

În clipa aceea agronomul șef, tov. Popa Gheorghe, îl cheamă pe director la telefon; în gară sosiseră niște pluguri „Ilie Pintilie" așteptate cu mare nerăbdare de toți mecanizatorii.

— Și cum merge treaba, tovarășe agronom șef? Lucrați din plin?

— Deocamdată, treierăm. Acum că ne-au venit și plugurile vom începe și arăturile. Mașini să avem că oamenii harnici nu lipsesc.

Și agronomul șef începu să-mi vorbească despre mecanizatorii fruntași. Astfel, am aflat că în două decade, tractoristul Roșca Dumitru din brigada I-a care lucrează la gospodăria colectivă „Congresul al II-lea al P.M.R." din Jirlău și-a îndeplinit planul pe campanie în proporție de 92 la sută, iar Ioan Gheorghe din brigada a II-a în proporție de 82 la sută.

— Acesta-i doar începutul, îmi spuse agronomul șef, și ca orice început merge mai greu. Dar, vino dumneata la toamnă, în campania însămînțărilor și-atunci ai să vezi ce tractoriști harnici avem: numai unul și unul.

N. IANCU

Consfătuire rodnică

Trustul regional Gostat al regiunii București a organizat recent o consfătuire cu inginerii și tehnicienii din gospodăriile agricole de stat fruntașe pe regiune. Consfătuirea a avut loc la gospodăria agricolă de stat din comuna Mînăstirea, care a obținut anul acesta o producție medie la grîu de cca. 3.000 kg la hectar pe suprafața de 1.200 ha. La consfătuire s-au dezbătut probleme importante legate de însămînțatul grîului de toamnă (lucrările de pregătire a solului, epoca optimă de însămînțat, cantitatea de sămînță necesară la hectar și administrarea îngrășămintelor). Fiecare problemă a constituit subiectul unui referat.

Participanții la consfătuire au discutat cu competență, la un înalt nivel științific, problemele hotărîtoare pentru obținerea unor producții mari. A fost subliniată necesitatea aplicării diferențiate a agrotehnicii de la zonă la zonă, de la gospodărie la gospodărie și chiar de la tarla la tarla. De asemenea, a fost subliniată importanța pe care o au lucrările de pregătire a terenului în condiții cît mai bune — în special a acelora cărora de obicei nu li se acordă atenția cuvenită (sfărîmatul bulgărilor, tăvălugitul, grăpatul după fiecare ploaie, discuitul sau cultivația terenului înainte de însămînțare, încorporarea uniformă a îngrășămintelor în sol etc).

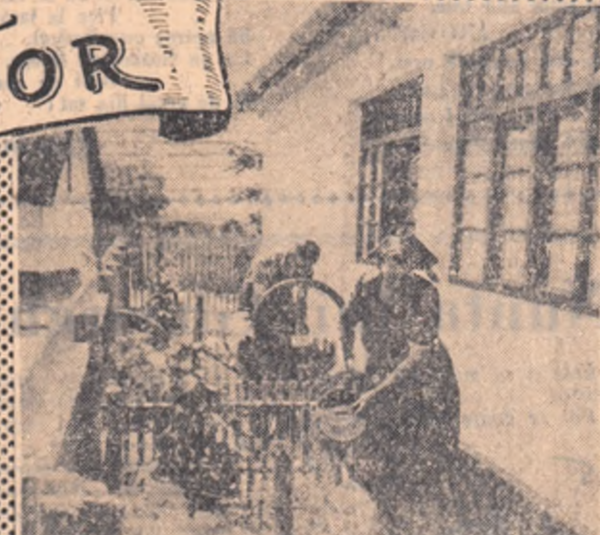
În concluzie s-au stabilit norme de care să se țină seama pentru a se asigura o recoltă bogată de grîu în anul viitor. Astfel grîul se va însămînța în două arături — arătura de vară și arătura de însămînțare — bine mărunțite, nivelate și îngrășate cu îngrășăminte chimice. Din lucrările consfătuirii s-a desprins că epoca optimă de însămînțare a grîului în regiune este: 10 septembrie — 20 octombrie, iar cantitatea de sămînță ce trebuie dată la hectar va fi de 160—180 kg.

Inițiativa conducătorilor Trustului Gostat al regiunii București de a organiza consfătuiri cu cadrele tehnice din gospodăriile fruntașe în vederea discutării problemelor ce privesc acțiunile importante ale unităților și de a înființa consiliul tehnico-științific al trustului trebuie să constituie un exemplu pentru trusturile regionale gostat din țara noastră.

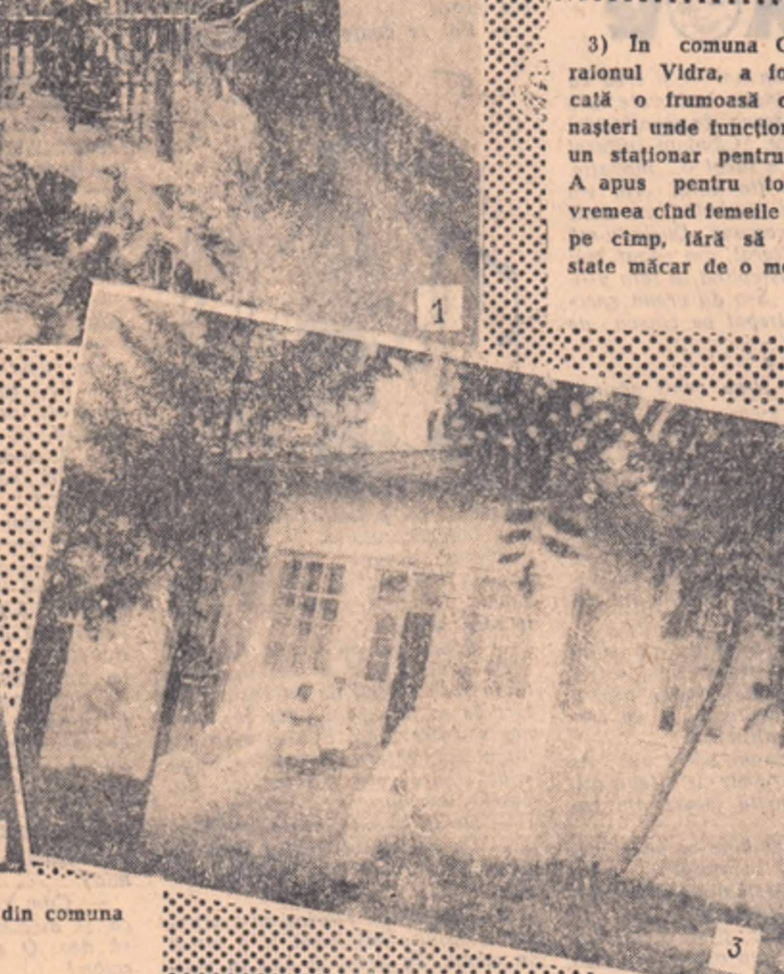
I. NICOLA

Se schimbă FAȚA SATELOR

1) Cum să nu-l tragă inima pe colectivistul Cristea Iosif din comuna Mădăraș, regiunea Oradea, să-și îngrijească grădina noii sale case construită de curînd? Pînă nu de mult locuia într-o maghernită.



3) În comuna Comana, raionul Vidra, a fost ridicată o frumoasă casă de nașteri unde funcționează și un staționar pentru adulți. A apus pentru totdeauna vremea cînd femeile nășteau pe cîmp, fără să fie asistate măcar de o moașă.



2) Noul cămin cultural din comuna Olteț, regiunea Craiova.



Bază recoltei viitoare

Paralel cu preocuparea pentru terminarea grabnică a treierișului, oamenii muncii de pe ogoare au datoria să acorde cea mai mare atenție și executării arăturilor, care condiționează în cea mai mare măsură o recoltă bogată în anul viitor.

Multe S.M.T.-uri din regiunea Constanța au organizat astfel munca și au repartizat tractoarele în unitățile deservite, încît imediat după recoltare au efectuat și arături de vară pe terenurile eliberate de culturi. De exemplu, S.M.T. Gura Ialomiței executase pînă la 16 august aproape 93 la sută din planul de arături, S.M.T. Băneasa peste 80 la sută, S.M.T. Chirnogeni aproape 70 la sută. Și S.M.T.-urile Ostrov și Topraisar din această regiune au executat 55—68 la sută din planul de arături.

AL. ION



Schulmann „Ostașul păcii cu copilul"

Luptători pentru 23 August

ȘTEFAN PLAVĂȚ

1944. An de mari victorii împotriva armatei hitleriste. Frontul „imbatabil" al Wehrmachtului — cum îl lăuda la radio Goebbels și cei din jurul lui — primea lovituri necruțătoare care au determinat soarta războiului.

Armata Roșie pătrunsese pînă la Iași, aducînd libertatea celor din regiunile eliberate și speranță celor care erau încă sub ocupația germană. Erau ultimele luni ale cotropitorilor. Lupta se întețea.

La Timișoara, în curtea atelierelor de reparații C.F.R. zac stricate sute de vagoane de cale ferată. Șefii atelierelor, zeloși față de ocupanții germani și dornici de a-și mări beneficiile, nu-și ascund neliniștea.

— Lipsesc piese — era răspunsul obișnuit al muncitorilor la furia directorului. Și dacă vagoanele plecau, se întîmpla un lucru curios: după ce rulau cîțiva kilometri osiile se aprindeau pe linie. Trupele ce se aflau în tren erau silite să întîrzie cu zile și săptămîni.

La atelierul din Timișoara, unde vagoanele nereparate umpleau imensa curte, un tînăr cu ochi luminoși participa cu dîrzenie la sporirea numărului de vagoane neutilizabile.

Ștefan Plavăț muncise în aceste ateliere încă din anii adolescenței, cînd tinerii încep să despice firul viitorului. Ar fi dorit să învețe la școală, să citească, să capete și să împrăștie lumină.

Dar Ștefan rămăsese orfan de mic. Părinții săi, simpli muncitori, muriseră de tineri. Crescut în casa unui unchi cumsecade, Ștefan avusese îndrăzneala la școală să ia premii înaintea copiilor de bogătani. La liceu „îndrăzneala" se repetă. Era printre primii.

Dar criza își spune cuvîntul. Din cauza greutăților, Ștefan se retrage de la școală și urmează drumul copiilor talentați dar fără părinți bogați. Se angajează muncitor la atelierele C.F.R. Devine tîmplar.

Ștefan începe să fie cuprins de o aprigă sete de a cunoaște. Muncitorii mai vîrstnici îi fac educația aceluia care voia să priceapă totul. Întrebările îl duc la un singur răspuns: activitatea în Uniunea Tineretului Comunist. Ștefan activează cu perseverență. Împarte manifeste în fabrică, explică muncitorilor de ce hitleriștii caută să distrugă Uniunea Sovietică. Noaptea citește tovarășilor lecturi din broșuri ilegale care aduc lumină, încredere, curaj.

Activitatea lui Ștefan Plavăț nu rămîne necunoscută oamenilor direcției și Siguranței care îi urmăresc fiecare mișcare. Îl cercetează pas cu pas.

Fiind un muncitor harnic, iscusit, iubit de tovarășii de muncă, este greu să i se găsească vreo vină. Totuși agenții Siguranței îi înscenează un delict și Ștefan Plavăț este mutat disciplinar la Arad. Revine curînd însă la Timișoara, în inima activității politice. Membru al Partidului Comunist Romîn, Ștefan Plavăț participă la luptă prin sabotaje și alte acțiuni inițiate de partid. Dar el vrea să lupte mai mult și mai eficace, pentru lichidarea cît mai grabnică a dușmanului.

Județeana de partid începe organizarea unui grup de partizani în jurul Reșiței, care să izbească în principalele unități și mai ales să întîrzie transporturile de la Reșița spre alte centre. Partidul organizează aprovizionarea cu arme a partizanilor. Cei mai buni fii ai clasei muncitoare pleacă în munți. Primăvara lui '44 găsește pe Ștefan în munți. Grupul de partizani „Mărăști" din munții Cernei numără în rîndurile sale și pe Ștefan Plavăț.

Numărul partizanilor crește necontenit. Ecoul luptei partizanilor sovietici le ridică moralul și constituie un luminos exemplu. Ora luptei se apropie. În codrii minunați ai Semenicului, partizanii se pregătesc să atace un mare baraj.

Dar un trădător arată organelor Siguranței burghezo-moșierești drumurile care duc spre ascunzătorile partizanilor.

Într-o luptă inegală cu cotropitorii, detașamentul este învins. În munții Banatului, aproape de ziua eliberării, cădea în luptă pentru 23 August Ștefan Plavăț, în vîrstă de 31 ani.

ULTIMA LUPTĂ

Stătea ghemuit într-un ungher al încăperii strîmte, cu ochii larg deschiși în întuneric, și-și mestecă între măsele necazul și ciuda. Să-l prindă pe el, tocmai pe el, Ionică Pintea, zis Căpriță! Și încă a treia oară, după ce era sigur că le-a dibuit toate ascunzișurile, toate posturile de pază, toate cuiburile de mitralieră. Iar satul îl cunoștea ca-n palmă. Putea să-l străbată de la un capăt la altul cu ochii închiși. Doar de aceea nici nu l-au putut prinde jandarmii atunci, în martie, cînd cu evacuarea. El era premilitar. De abia împlinise șaptesprezece ani în ianuarie și l-au și înhățat, măcar că era pirpiriu la trup și cam nevolnic la brațe. L-au luat și au început a face instrucție cu dînsul, trîntindu-i pe umăr un pușcoi de lemn, mai lung mult decît el. Și pe urmă, în martie, l-au băgat și în coloana de tineri care, cu jandarmii în frunte, pe lături și la coadă, plecau „în vacuare", cum zicea lumea, adică în evacuare.

El s-a uitat la jandarmi, s-a uitat la ceilalți flăcăi, s-a uitat și la drumul bolovănos ce li se deschidea în față și parcă l-a apucat un cîrcel la inimă. Mai încolo erau femeile cu copiii și bătrînii satului veniți să-i petreacă. Era și mamă-sa, Paraschiva Pintea, cu un copil în brațe și doi ținîndu-i-se de poale: frățiorii lui. Și cînd a văzut toate astea, o dată i-a venit un curaj și... n-a mai fost în coloană. Prin grădini, pe după case, prin poduri... n-au mai dat de Căpriță. Și-a rămas cu ai lui.

După aceea a fost liniște în satul lor. Nemții plecaseră demult, romînii s-au retras într-o noapte cu primar, jandarm, notar, și satul a rămas în paza munților de peste apa Moldovei. Nu se știa unde-s armatele sovietice, nu se știa pînă unde s-au tras hitleriștii. Oamenii au făcut ouă roșii, cozonac, pască. Lăutarii au cîntat și s-a încins hora. A fost pus primar nou, dintre ai lor, dintre săraci. Și într-o zi, cînd parcă uitaseră că-i război și că pe-acolo va fi frontul, s-au auzit niște detunături. Lumea a ieșit speriată din case. Era într-o după-amiază și soarele apunea într-o mare sîngerie, încolo spre Stînișoara. În scurt, s-a aflat ce s-a întîmplat: nemții au distrus podul peste apa Moldovei. Frontul s-a așezat chiar pe coasta de deasupra satului.

Frunțile oamenilor s-au întunecat. Au început a se aduna pîlcuri-pîlcuri: de ce nu veneau armatele sovietice mai repede? Poate că-i sperie pe fasciști și mută frontul hăt-încolo, undeva în pădure. El, Ionică, nu era îngrijorat de asta, ci de altceva. În ziua aceea mamă-sa tocmai trecuse Moldova, în Bogata, la o rudă. După niște grăunțe. Se făcea seară și ea nu se mai întorcea. Știa el că Moldova a venit mare, că plouase la munte, dar tot o aștepta. Aștepta el, o așteptau frații lui.

...Pînă seara au ajuns și armatele sovietice. A doua zi satul a fost evacuat la vreo cincisprezece kilometri în urmă. Li s-a dat o moșie a unui boier fugit, unde s-au așezat și au început să gospodărească. Au avut grijă și de ei, copiii rămași de izbeliște. Numai că lui nu-i tihnea nici munca, nici odihna. Gîndul îl era mereu la maică-sa. Trebuia să se ducă la dînsa s-o aducă acolo, să facă ceva. Nu mai avea astîmpăr. Atunci i-a venit în minte să fugă, să treacă Moldova într-o noapte, tiptil, fără să-l simtă cineva. Adică picea, pe malul acesta se temea el. Că dincolo, știa că-s și romîni de pază cu nemții la un loc. Și nu se mai temea.

S-a codit cît s-a codit, pe urmă a pornit. Și-a lăsat frații în grija unor vecini și a fugit. L-au prins. Încă înainte de a ajunge în sat. Atunci s-a speriat. A crezut că-l împușcă. Doar se dăduse ordin strașnic că nimeni să nu se apropie de satul evacuat.

Nu i-au făcut nimic. L-au trimis înapoi de unde fugise. Ba l-au suit și în camion.

A mai încercat o dată. Acum s-a păzit mai bine. A răzbit în sat. Dar a dat tocmai peste o patrulă. Iar l-au trimis îndărăt. Tot cu un camion.

Cît a stat acolo, a observat locurile primejdioase. Și cînd i-a venit bine, a încercat și a treia oară.

Și iar l-au prins.

De asta îi e necaz. Acum îl cunosc. L-au cercetat vreo trei ofițeri, au chemat și pe primar, care e aici, la comandament. Mîine or să-l trimită iarăși, tot cu camionul, de unde a plecat. I-au spus însă că dacă-l mai prind



încă o dată, îl judecă drept spion. Și l-au închis în această cocioabă a Mariei Tudose, bună doar de ținut caprele. Acum, cînd au stat și ei în case mai omenești ale celor evacuați și în conacul boierului fugit, i se pare bordeiul ăsta o dărăpănătură. Dar bine că-i o dărăpănătură. Nu-i greu să faci o gaură în perete. Și drumul e iarăși în fața lui.

Noaptea de sfîrșit de august e senină și caldă. Moldova susură liniștit, nepăsătoare parcă. Munții de dincolo par mormane uriașe de cărbune. Tiptil, tiptil, Ionică Pintea se strecoară pe sub garduri, prin ogrăzi năpădite de bălării, prin crîngul de sălcii, peste prundișul cu zdravăță. Deodată simte o tăietură la picioare. Tresare și se bucură. E apa. Primul braț al Moldovei.

★

În același timp, pe malul celălalt, postul de observație numărul patru e în alarmă. Dinspre pădure se apropie tiptil cineva. Neculai Stîngă, elev seminarist, venit voluntar și repartizat de cîteva zile aici, ar vrea să iasă și să strige. Dar soldatul neamț de alături, un subofițer, îi pune poruncitor mîna pe umăr: să stea liniștit.

Umbra se apropie. Acum se distinge bine. E o femeie. Se uită speriată în toate părțile. Se trage de la un trunchi de copac la altul. Coboară încet malul. Intră în apă fără să facă vreun zgomot. Neculai Stîngă a înțeles. E cineva care vrea să treacă dincolo. Numai că ordinul e altul: Oricine încearcă să treacă apa, să fie adus la Comandament, pentru a fi judecat ca spion. Satul n-a fost evacuat așa că, chiar dacă ar izbuti vreunul să se furișeze în partea cealaltă, se consideră dezertare la inamic și i se împușcă familia. Acum ce-o vrea neamțul ăsta? cugetă seminaristul. I s-a făcut milă de un spion?

Ridică încet pușca dar fascistul îl dă la o parte. Onoarea aceasta îi revine. El trebuie să-și arate iscusința.

Umbra înaintează ușor, plecată deasupra apei. Deodată, din partea cealaltă, venind încoace, apare alta. Stîngă zărește și vrea să i-o arate camaradului de alături. Dar acesta are ochii mai buni. O urmărește mai demult. Îi face semn lui Stîngă s-o ia în primire mărinimos. I-o lasă lui. Acum... două detunături dintr-o dată. Gloanțele țiuie peste prunduri. Umbrele se zbat, cad, se ridică și încep să alerge. Nu le-au nimerit. Sau poate numai le-au rănit. Nu-i nimic. Această vînătoare de noapte e ceva nou. Cei doi încarcă și ochesc repede. Plumbii plescăie în apă. Umbrele sînt înnebunite. Una șchioapătă. Parcă s-aude un geamăt.

Deodată de pe malul celălalt izbucnește o flacără vie, apoi un tunet se rostogolește peste pădure. Și îndată începe un adevărat iad cum n-a mai fost pe aici din zilele marilor bătălii de la începutul verii. Obuzele trec pe deasupra apei, pe deasupra umbrelor și izbesc coasta, izbesc postul de observație, amestecă într-un vîrtej oamenii, bolovanii, copacii.

Ionică și-a recunoscut mama abia cînd i-a auzit glasul sfîrșit.

— Mor! m-au nimerit!

Atunci a strîns-o la piept și a prins puteri nebănuite. A purtat-o cu grabă pe brațe, pînă la mal. La același mal de unde plecase. Numai că acolo îl aștepta patrula sovietică.

Ostașii l-au ajutat să-și ducă mama la prima casă. Apoi, după ce s-a liniștit bombardamentul și cerul s-a limpezit, s-au adunat comandanții și soldații din apropiere și au ascultat povestea mamei, care pînă atunci făcuse închisoare, pentru că încă din prima zi a încercat să treacă la copiii rămași fără ajutor, și istoria fiului pe care în mare parte o cunoșteau.

A fost ultima luptă care s-a dat pe aceste locuri.

VINICIU GAFIȚA

Să alegem pentru grîu cele mai bune terenuri

Cele mai potrivite soluri pentru grîu sînt cele lutoase, luto-argiloase, argilo-lutoase, bogate în substanțe hrănitoare, cu reacție slab acidă, neutră sau ușor alcalină și care absorb și păstrează bine apa. Pămînturile de pe care se obțin grîne de cea mai bună calitate sînt cernoziomurile și solurile de tipul brun deschis de stepă. Producții ridicate se obțin, de asemenea, și pe solurile brun roșcat de pădure, cu condiția să se aplice grîului îngrășăminte. Nu sînt bune pentru grîu solurile sărăturoase, cum sînt cele de pe Valea Calmățuiului, podzolurile sărace și acide, pămînturile uscate, nisipoase, cele turboase etc.

E bine să știm

Din practică se cunoaște că însușirile terenurilor diferă foarte mult chiar de la tarla la tarla. De aceea, atunci cînd se face alegerea solului pe care se va cultiva grîul, e necesar să se cunoască și condițiile specifice locale, pentru a se putea aplica diferențiat, de la caz la caz, îngrășămintele și celelalte lucrări agrotehnice. De asemenea, la alegerea terenului, trebuie să se țină seama și de plantele ce au fost cultivate pe locul respectiv. În felul acesta se vor evita pe cît posibil terenurile care au fost cultivate tot cu cereale păioase. Dacă sîntem nevoiți să însămînțăm grîul în miriștile de păioase, vom alege numai acele suprafețe care au fost cultivate cu cereale un singur an și care nu au fost infestate de dăunători, îndeosebi de gîndacul ghebos (Zabrus).

Este știut că pentru obținerea unei recolte bogate de grîu o mare importanță are și alegerea celor mai potrivite plante premergătoare.

Cultivînd în fiecare an grîu după grîu obținem producții din ce în ce mai scăzute, deoarece pe aceste locuri plantele sînt mai ușor atacate de dăunători și în special de gîndacul ghebos. De asemenea, buruienile sînt mult mai numeroase într-un lan cultivat cu cereale de toamnă, decît într-un teren ce a fost însămînțat cu plante leguminoase sau prășitoare. Grîul nu poate fi cultivat cu rezultate bune după plante care distrug structura și iau din pămînt cantități prea mari de substanțe hrănitoare (sfecla de zahăr, floarea-soarelui etc.), decît după 3—4 ani.

Cele mai bune plante premergătoare pentru grîu sînt ierburile perene, care formează o structură bună a solului și lasă pămîntul bogat în substanțe hrănitoare. Grîul de toamnă reușește foarte bine după leguminoase (mazăre, borceag, fasole, linte, năut, soia etc), întrucît acestea au însușirea de a îmbogăți pămîntul în azot. Recolte bune se obțin și atunci cînd se seamănă după cartofi timpurii, in, rapiță, și chiar după cereale de primăvară (orz, ovăz, grîu de primăvară etc.), dacă acestea nu sînt îmburuienate. În regiunile unde se practică ogorul negru, acesta este foarte bun premergător pentru grîu.

Cînd terenul gospodăriei nu ne permite să asigurăm grîului una din premergătoarele arătate mai sus, însămînțatul lui se poate face și după porumb, floarea-soarelui, cartofi, mai ales dacă aceste culturi au fost îngrășate cu gunoi de grajd. Trebuie avut însă grijă ca aceste culturi să fie recoltate cît mai devreme, pentru ca semănatul grîului să nu se întîrzie.

Oameni gospodari

Harnici sînt țăranii muncitori din comuna Deleni, raionul Vaslui. Ei nu lasă să treacă nici măcar o zi fără folos. Cînd timpul e prielnic cu toții sînt pe cîmp la muncile agricole. Cînd însă între anumite lucrări agricole apare o pauză sau cînd vremea e ploioasă, ei nu stau degeaba. Îndrumați de sfatul popular al comunei și însuflețiți de comuniști, țăranii muncitori din Deleni contribuie prin muncă voluntară la înfrumusețarea satului lor. Pînă în prezent, ei au săpat și curățat 350 m. de șanț liniar, au cărat pe șoseaua ce trece prin comună peste 370 m.c. de piatră și 100 căruțe de nisip și au reparat cișmeaua din satul Delenii de Sus. De asemenea, ei au reparat celelalte drumuri din raza comunei încît azi n-ai să mai întîlnești în Deleni drumuri impracticabile.

În rîndul celor mai harnici din Deleni se numără țăranii muncitori Ion Țigulea, Higu Blăniță, Gheorghe Popa și alții.

Vara la țară

Locuința mea de vară
E la țară...
Acolo doresc să plec
Și la vatra strămoșească,
Țărănească,
Tot concediul să-mi petrec.

Vreau să simt și eu în lege,
Se-nțelege,
Gustul traiului rural,
Care azi, cum știe bine
Orișicine,
Nu e chiar așa banal.

Căci arată altfel satul
Ca-n veleatul
Cînd cu duh ni l-a descris,
După Al. Depărățeanu,
Topîrceanu,
Cît se poate de precis.

Satul azi cu toată țara
Suie scara
Care duce spre progres:
Viața ce aici palpită
Nu-i lipsită
Nicidecum de interes.

Are satul altă față,
Altă viață...
De, mai are încă praf,
Dar așa ceva, firește,
Nu-l oprește
S-aibă cinematograf.

De, se poate să nu fie
Cine știe
Ce confort excepțional,
Însă e bibliotecă
Și potecă
La căminul cultural.

Spune cîte-o babă surdă
Și absurdă
Și acum banalități,
Dar se țin aici ședințe,
Conferințe,
Pline de actualități.

Și-ale satului mari fete
Au și ghete
Și pantofi „microporoși";
Zău c-ai da o-mpărăție,
Măi frăție,
Pentru ochii lor frumoși.

Iar cînd doarme-adînc comuna
Iese luna
Tare supărată-acum,
Căci îi fac în permanență
Concurență
Becurile de pe drum.

...De-aia zic că eu la vară
Plec la țară,
Să petrec cu-adevărat,
Ca un fluture pe floare,
Beat de soare
Și de aerul din sat!

IGOR BLOCK

Livrează statului animalele contractate

Anul acesta un număr mare de țărani muncitori din comuna Ponor, raionul Aiud, au încheiat contracte cu ORACA în vederea creșterii, îngrășării și livrării de animale.

Astfel în această comună s-a contractat un număr de 60 de boi, 16 viței, 31 de mînzați și 50 de oi. Peste 60 la sută din numărul animalelor contractate au și fost predate statului, țăranii muncitori realizînd venituri însemnate. Astfel, țăranul muncitor Ion Florea, pentru o pereche de boi a încasat suma de 10.550 lei. În afară de aceasta el a mai primit 600 kg de porumb, precum și importante cantități de talpă și piele.

IOSIF BARB

Un însemnat succes

Telefoanele au sunat mai mult decît de obicei de la Dîlga, Ivănești Mînăstirea.

Fiecare gospodărie de stat din regiunea București vestea cîte cereale a predat statului. De peste tot se adăuga în încheierea convorbirii observația: „Am depășit planul de livrări".

Într-adevăr, cantitatea de grîu livrată este de 43.766 tone față de 40.123, cît era planificat.

Dar lucrul nu s-a sfîrșit. Mai este de treierat grîul de pe aproape 4000 hectare. După toate calculele vor mai intra în magaziile statului cel puțin încă 9.000 tone de grîu.

Din grîul livrat pînă acum, 25.000 tone a fost recunoscut bun de sămînță.

Succesul este demn de strădania lucrătorilor din gospodăriile de stat ale regiunii.

Din activitatea bibliotecilor sătești

Deși de curînd înființată, biblioteca sătească din comuna Deleni, raionul Vaslui, are astăzi 2.700 de cărți și peste 380 de cititori activi. Printre cei mai harnici cititori se află țăranii muncitori Ene Gheorghe, Mihai Timișcan, Chirică Maftei, Ion Damian și alții.

Un merit deosebit pentru aceste succese îl are bibliotecarul Gheorghe Cărare, care se preocupă de activitatea bibliotecii.

VICTOR VASILIU
corespondent

★

Biblioteca căminului cultural din comuna Giuluș, raionul Tîrnăveni, a pus la îndemîna țăranilor muncitori în lunile iunie și iulie cărți și broșuri legate de specificul muncilor agricole, de popularizare a formelor de cooperație agricolă, precum și lucrări literare.

Printre cei care au citit cele mai multe cărți sînt țăranii muncitori Petru Oprișor, Octavian Oprișor, Ioan Oprea și Gheorghe Boeriu.

ȘEULEAN AUREL
corespondent

Aplicarea sistemului de salarizare îmbunătățit

Succese în sectorul viticol al gospodăriei de stat Ostrov

Sectorul viticol al gospodăriei agricole de stat Ostrov, regiunea Constanța, ducea în anii trecuți o acută lipsă de brațe de muncă. Ca urmare, cea mai mare parte a lucrărilor de întreținere a viilor: sapa mare, prășilele, stropitul etc. nu puteau fi executate la timp, fapt ce cauza însemnate pierderi de recoltă. Anul trecut, gospodăria a încercat să iasă din impas lucrînd via în condițiile H. C. M-ului 201. Nici această măsură nu a dat însă rezultatele dorite. Muncile nu au fost făcute la vreme, s-a realizat o producție mică. Ca urmare, gospodăria nu și-a realizat planul de livrări la struguri și vin.

Care este situația în prezent în sectorul viticol al acestei gospodării? De la bun început trebuie arătat că și aici, ca și în alte unități agricole socialiste de stat, s-a aplicat, începînd cu primăvara anului acesta, noul sistem de salarizare îmbunătățit.

Delegații gospodăriei deplasîndu-se în alte regiuni, ca Pitești și Craiova, au explicat țăranilor muncitori avantajele oferite de noul sistem de salarizare îmbunătățit și i-au invitat să lucreze în sectorul viticol al unității lor. În felul acesta au fost asigurate în întregime brațele de muncă necesare. Cointeresați în obținerea unor recolte mari, muncitorii sosiți în gospodărie s-au străduit să execute lucrările la timp și cît mai bine față de anul trecut. Viile, de pildă, au fost prășite și stropite de patru ori în loc de trei.

Munca în sectorul viticol s-a organizat după principiul: doi oameni la un ha de vie. S-a reușit în felul acesta să se preîntîmpine atacul manei și al dăunătorilor viței de vie și să fie salvată întreaga recoltă de struguri. După evaluările făcute rezultă că anul acesta se vor culege peste 4.000 kg de struguri la ha, ceea ce înseamnă cu 2.000 de kg mai mult față de anul trecut și la un preț de cost scăzut.

Muncitorii sezonieri din sectorul viticol al gospodăriei realizează cîștiguri însemnate. Cei mai mulți dintre ei, cum sînt, de pildă, Ion Ivanciu și Ion Nedian din comuna Ianca, raionul Corabia, reușesc să cîștige în medie cîte 36 lei pe zi. Deosebit de aceasta, ei se bucură de cele mai bune condiții de hrană și cazare, care le sînt asigurate de gospodărie, în apropierea locului lor de muncă.

S. GAVRILA

SATIRA și UMOR

Nunta lui Gheorghiță

După cîte știm noi — și cred că și dv. — căminele culturale servesc la organizarea de manifestări cultural-artistice. Căminul cultural din Scîndura a făcut o... inovație. În sala lui se țin nunți. Așa s-a întîmplat și în ziua cînd am sosit cu treburi în comună. Ducîndu-mă la căminul cultural, am văzut mai mulți oameni așteptînd în fața ușii. M-am gîndit: „S-o da vreun spectacol!" Am întrebat pe cineva de alături:

— A început?

— Încă nu! N-au venit părinții fetei...

— Care fată?

— Cum care? mă măsoară celălalt. Florica lui Fane Popescu!

— Aha, am dat din cap.

Și m-am gîndit iarăși: „Probabil, Florica asta are un rol în spectacol și și-a chemat părinții s-o vadă cum joacă!" Cu acest gînd am întrebat pe vecin:

— Bine, dar părinții nu și-au mai văzut încă fata în rolul ăsta?

— Cum s-o vadă, cînd e pentru prima oară în viața ei. Și ea crede că va fi și ultima...

— De ce? m-am mirat eu. Ar trebui s-o mai repete de cîteva ori, pînă o vede toată lumea din comună...

N-am terminat bine vorba și vecinul m-a privit încruntat:

— Așa s-o înveți pe fata dumitale, nu pe nepoată-mea!

În acel moment, și-au făcut loc prin mulțime cîțiva oameni cu diverse instrumente.

— Este și cu muzică? am întrebat curios.

— Păi se poate fără orchestră?



Că doar așa e nunta! făcu vecinul meu îndepărtîndu-se.

Rămas singur am reflectat: „Nuntă? Nunta? A cui o fi piesa asta..." Deodată, cineva din spatele meu strigă:

— Faceți loc să treacă Florica!

De departe văd o fată îmbrăcată în rochie albă de mireasă. Alături de ea pășea un tînăr în haine negre. Între timp, Florica ajunsese lîngă ușă. Cîteva tinere de lîngă mine s-au repezit s-o sărute. Ea, veselă, murmura:

— De-ați ști cît sînt de fericită!...

— De cînd jucați teatru, dacă nu vă supărați? am întrebat-o eu curios.

Drept răspuns Florica mi-a aruncat o privire mînioasă și a intrat în cămin. În urma ei aud în mulțime următoarea discuție:

— Pînă și ăsta știe că Florica nu-l voia pe Gheorghiță.

— E drept, nu-l voia, dar au insistat părinții ei.

Nedumerit, am intrat în vorbă:

— Dar de ce se amestecă părinții? Că asta, eu știu, e treaba regizorului. El indică rolurile pentru fiecare...

— Care rol? Ce rol? au sărit cîțiva cu întrebări.

— Păi pentru Nunta. Nu știu care. Poate că e „Nunta lui Krecinski"...

— Nu, aici e nunta lui Gheorghiță...

— A lui Gheorghiță? Pe asta n-am văzut-o pînă acum.

— Te cred și eu! Gheorghiță n-a mai fost însurat pînă la Florica noastră, cu care face acum nunta.

— A, m-am dumerit eu, aici este o nuntă adevărată? La căminul cultural?

— D-apoi ce credeai mata?

Acum am înțeles de ce se supărase mireasa cînd am întrebat-o de cînd joacă teatru. Fata credea probabil că vorbesc cu două înțelesuri. Am intrat deci în sală să-i explic Florichii cum stau lucrurile. În clipa cînd ajunsesem în mijlocul sălii, unul dintre lăutari cu o tavă în mînă se oprea în fața fiecărui nuntaș. Însemna că nunta e cu dar. Lăutarul a ajuns și la mine; mi-a întins tava. M-a privit puțin întrebător și văzînd că nu fac nici un gest m-a întrebat de la obraz:

— Dumneavoastră nu dați nimic?

— Cum să nu! Dau! Dar cred că și directorul căminului ăsta o să dea. O să dea... de bucluc la raion!

V. D. POPA

Epigramă

De trei ani școala din Copăcioasa, raionul Gilort, așteaptă să i se pună olanele, care stau lîngă zidurile clădirii.

Prea-i revoltător scandalul
Și-l cunoaște bine satul:
E descoperit localul,
Însă nu și... vinovatul.

Din cauza acoperișului stricat de multă vreme, în atelierul mecanic al S.M.T. Caracal plouă ca afară.



— Mai încet cu strungul, că se sperie peștii!!...

Desen de NIC. NICOLAESCU

Din experiența UNITĂȚILOR AGRICOLE COOPERATISTE

Cîteva observații cu privire la avantajele economice ale cultivării porumbului

Vreme de cîțiva ani am studiat îndeaproape în mai multe gospodării agricole colective din regiunea București avantajele economice ale cultivării porumbului. Sînt îndeobște cunoscute multiplele întrebuințări ale porumbului. El folosește, în parte ca hrană oamenilor, este un furaj excelent pentru animale și formează materia primă de bază în anumite ramuri ale industriei.

Dintre toate cerealele porumbul valorifică cel mai bine gunoiul de grajd, e puțin atacat de dăunători și lasă terenul curat de buruieni.

Se poate spune, pe drept cuvînt, că țara noastră este una din țările cu clima cea mai favorabilă culturii porumbului.

In cele de mai jos, vom prezenta o parte din rezultatele cercetărilor făcute la gospodăria colectivă „Gheorghe Lazăr" din raionul Slobozia. Două motive ne-au determinat să prezentăm succesele obținute de o gospodărie colectivă în cultivarea porumbului. In primul rînd pentru a sublinia cît de însemnate sînt avantajele cultivării acestei plante pe suprafețe compacte, fără haturi, iar pe de altă parte, spre a se vedea ce importanță prezintă cultura porumbului față de alte culturi.

Desigur că însămînțarea porumbului în lan compact și cu mijloace mecanizate a prezentat serioase avantaje. Astfel, prășitul culturii s-a putut face ori de cîte ori a fost nevoie, atît manual cît și cu prășitoarea, nu s-au consumat în zadar zile de lucru, întrucît colectiviștii n-au fost nevoiți să meargă de la o parcelă la alta. S-au putut executa într-un timp relativ scurt și alte lucrări agrotehnice importante cum sînt, de pildă, polenizarea artificială suplimentară, îngrășarea suplimentară a solului etc.

Despre avantajele mari ce le reprezintă munca în comun la cultura porumbului lăsăm să vorbească datele de mai jos, date bazate pe cercetărilor făcute în cursul anilor 1953, 1954 și 1955. Luînd ca bază media de porumb în kg. obținută de gospodărie în fiecare din acești 3 ani, am obținut o medie anuală generală pentru întreaga perioadă. Ea este de 2675 de kg. boabe la ha. In anul 1953, cînd gospodăria a obținut cantitatea cea mai mică față de următorii 2 ani, a recoltat totuși în medie la ha. cu 1050 kg. de boabe mai mult decît sectorul individual din comună. In anii următori, diferențele au fost și mai mari. Aceste cifre, care subliniază cît de mari sînt rezervele de producție în gospodăria

> In ziarele noastre a apărut, reprodusă din presa sovietică, o caricatură intitulată „Regele și suita sa". „Regele" este porumbul, iar „suita" — porci, vaci, oi, păsări.
>
> Această caricatură lămurește pe deplin însemnătatea economică a porumbului.

colectivă față de sectorul individual, sînt destul de lămuritoare.

Dar nu numai atît. Chiar în cadrul culturilor din gospodăria colectivă producția de porumb, exprimată valoric și în unități nutritive, ocupă primul loc.

Intr-adevăr, în expresie valorică (2675 lei) producția de porumb obținută la ha. depășește la aceeași unitate de suprafață cu 936 lei producția medie la grîu, cu 1914 lei la orzul de primăvară, cu 1113 lei la floarea-soarelui și cu 2062 lei la lucernă. Diferențele sînt prea evidente pentru a mai avea nevoie de comentarii.

In ce privește valoarea nutritivă a porumbului, diferențele sînt de asemenea foarte mari. In comparație cu orzul de primăvară, de pildă, producția de porumb la ha. în unități nutritive este superioară cu 141 la sută, iar față de lucernă cu 346 la sută.

Orice gospodar priceput nu numai că are dreptul dar este dator să se întrebe care sînt cheltuielile pe care trebuie să le facă cu o anumită cultură, cît de rentabilă este acea cultură.

Și sub acest aspect, datele obținute la colectiva „Gheorghe Lazăr" sînt favorabile cultivării porumbului. Bunăoară, dacă pentru un kg. de grîu prețul de cost a fost de 0,40 lei, un kg. de orz 0,38 lei, floarea-soarelui 0,48 lei, pentru un kg. de porumb prețul de cost a fost de numai 0,24 lei. Singură lucerna a avut un preț de cost mai mic decît porumbul și anume 0,13 lei. Această diferență este numai aparentă în favoarea lucernei. Am arătat mai sus că, sub raportul valorii nutritive, porumbul este superior lucernei cu 346 la sută, ceea ce înseamnă că cu o cantitate de porumb egală cu lucerna obținem cantități incomparabil mai mari de produse animale, fapt ce compensează din plin diferența în plus a prețului de cost la porumb.

Din lipsă de spațiu, nu vom analiza sub toate aspectele avantajele cultivării porumbului față de alte culturi. Ne vom mai opri doar asupra unui singur exemplu.

La gospodăria pe care am analizat-o — și această situație este generală — venitul global în lei realizat la ziua-muncă este, la porumb, foarte mare în comparație cu majoritatea celorlalte culturi. Dacă la lucernă s-a realizat un venit global de 19 lei la ziua-muncă, de 18 lei la floarea-soarelui și de 41 lei la orzul de primăvară, venitul global realizat la porumb pe o zi-muncă este de 62 lei. Numai la grîu venitul a fost mai mare, revenind pentru o zi-muncă 68 lei. Faptul este explicabil dacă ne gîndim că porumbul cere un volum mai mare de lucrări, ceea ce presupune consum sporit de zile-muncă. Odată cu extinderea mecanizării situația se va schimba în favoarea porumbului.

Credem că exemplele de mai sus sînt suficiente pentru a dovedi cît de însemnată este extinderea culturii porumbului și obținerea de producții sporite la hectar.

Ing. CLAUDIA PREOTEASA
I.C.A.R. București

Vești din raioanele în prag de cooperativizare

O ANALIZĂ BINEVENITĂ

In prezența și cu participarea unui mare număr de oameni ai muncii de pe ogoare, comitetul raional de partid Negrești a analizat mersul cooperativizării agriculturii. Toți cei care au luat cuvîntul la discuții au arătat că raionul Negrești poate termina în liniii generale cooperativizarea pînă la sfîrșitul anului. Multe din satele raionului: Tibănești, Todirești, Oniceni, Valea Ursului, Băcești, Tansa, Scînteia etc. vor fi cooperativizate complet pînă la 23 August.

In prima jumătate a anului, în raion s-au format două gospodării colective și 38 de întovărășiri agricole, în care s-au înscris 1.060 de familii cu 1.572 hectare de teren. In unitățile agricole cooperatiste vechi numărul membrilor a crescut în această perioadă cu 4.626 de familii.

In încheierea ședinței de analiză participanții și-au luat angajamentul de a munci fără să-și precupețească forțele pentru terminarea cooperativizării.

NUMAI ÎN 4 ZILE

După ce Constantin Guler și Dumitru Lungu din comuna Scînteia, raionul Negrești, au depus cereri de intrare în întovărășire, alți 33 de țărani muncitori le-au urmat exemplul. In numai 4 zile, întovărășiții din comuna Scînteia și-au mărit suprafața ce o lucrează în comun cu încă 88 de hectare.

CONTRIBUȚIA COOPERATIVEI AGRICOLE

Cooperativei agricole de producție „Lunca Jiului" de lîngă Bechet îi mai trebuie aproape 2 luni pînă să împlinească un an. A luat ființă cu 25 de familii și 125 hectare de pămînt. Astăzi numărul membrilor a urcat la 62. Cooperatorii și-au pus în gînd ca pînă la 7 Noiembrie, cînd cooperativa împlinește un an, să-i aducă alături de ei și pe ceilalți țărani muncitori din comună.

In felul acesta, harnicii cooperatori contribuie din plin la cooperativizarea agriculturii raionului încă în cursul acestui an.

Pățania lui Petrache Stoica a prins bine

Povestea cu Petrache Stoica a început exact cu un an în urmă. Era după treierat, cînd în satul Obrejița s-a născut, prin strădania cîtorva țărani, o întovărășire. Cu un pogon de pămînt s-a înscris și Stoica. După înscriere au stat oamenii și s-au socotit că, din moment ce au format întovărășire, se cuvine să lucreze în comun. Stoica nu s-a învoit. Mai precis spus, s-a învoit la început și s-a răzgîndit mai apoi.

De la hotărîrea luată Stoica a dat îndărăt în ziua cînd trebuia să aducă grîul de sămînță ca să fie păstrat în comun. Scarlat Gheorghiaș îi șoptise:

— Dacă duci grîul rămîi fără el. Și fără pămînt.

Pe Stoica n-a reușit să-l înșele. Pe nevastă-sa, în schimb, a întărîtat-o, că nu mai voia femeia să știe nici de bărbat, nici de casă

— Dacă duci grîul la întovărășire nu mai ai trai cu mine. Te las și plec. Ce, nu-l putem însămînța luîndu-l din magazia noastră?!

Intovărășiții au strîns grîul, l-au schimbat pe cel necorespunzător și au făcut tot ce trebuia ca să fie bun de însămînțat.

A venit și vremea pusului în pămînt. Lui Petrache Stoica i-au dat un pogon de loc la marginea tarlalei. Să-l semene cu grîul lui cum l-o duce mintea. Restul tarlalei a fost însămînțat în comun.

...Au trecut cîteva zile de cînd întovărășiții din Obrejița au sfîrșit treieratul. Cei care au muncit în comun au scos 1.800 de kg la hectar. Petrache Stoica doar 1.300. A cules ce a semănat: grîu prost.

La un singur pogon de pămînt a pierdut 250 de kg. Il durea pierderea, e drept, dar parcă și mai rău îl frigeau vorbele nevestei.

— Uitați-vă la el, cică-i om! Păi bine, mă omule, cum ai putut să te lași dus de nas de Scarlat? Și se mai întreabă lumea de ce nu ne-am pricopsit. Cu așa bărbat!...

Petrache a încercat să-i zică nevestii-si că ea-i de vină. Și mai rău s-a aprins femeia. Abia a reușit s-o îmbuneze. Și știți cum a îmbunat-o? Ducînd primul grîul de sămînță în magazia întovărășirii.

Așa că, dacă stăm și ne gîndim, Petrache Stoica s-a ales din pierderea avută și cu un cîștig. A învățat că-i de folos ca întovărășiții să strîngă sămînța în comun și tot în comun să-și lucreze ogoarele. Petrache nu ține învățămîntul pentru sine. Il spune oricui. Și pentru a fi mai convingător povestește și pățania sa, care-i cunoscută astăzi în tot raionul Rîmnicu Sărat.

Intovărășiții din raion au strîns anul acesta sămînța în comun. Pățania lui Petrache Stoica le-a prins și lor bine. Și fiindcă s-ar putea să prindă bine și unor întovărășiți din alte raioane, eu am scris-o aici așa cum mi-a fost povestită.

R. HOBIȚAN

De unde a pornit întrecerea

„Hei, mare necaz pe capul meu, gîndi încruntat Ilie Stanciu, ștergîndu-și fruntea brobonită. Auzi, cică să ticluesc eu scrisoarea de răspuns întovărășiților din Șaringa!"

Iși făcu socoteala Stanciu c-ar fi bine s-amîne treaba pe diseară. Atunci s-or găsi laolaltă toți membrii întovărășirii „Ilie Pintilie" din satul Conduratu, raionul Mizil. Și unde-s mai multe capete, greșelile-s mai puține. Scrisoarea pe care-or trimite-o acolo la Șaringa, în raionul Buzău, trebuie să fie bine gîndită.

Intovărășiții din Conduratu sînt cei care acum o jumătate de an au lansat chemarea la întrecere „Pentru dezvoltarea multilaterală a întovărășirilor agricole, pentru crearea și dezvoltarea fondului de bază". De atunci s-au străduit să dea viață angajamentelor din chemare. Au semănat 2 ha sfeclă de zahăr destinate fondului de bază. Se angajaseră să scoată de pe ele 2 vagoane sfeclă de zahăr, care, valorificată prin contractare, să le aducă un important venit, ce va mări fondul obștesc. Și au văzut acum că recolta de sfeclă de zahăr pe care o vor culege peste cîteva săptămîni întrece cu mult așteptările: o depășire de plan de peste 2 vagoane. Le va scrie și despre asta, negreșit, întovărășiților din Șaringa. Și despre faptul că din cele aproape 2.000 kg de grîu scoase la fiece ha au oprit încă de pe arie sămînța pentru la toamnă. Și despre recolta de porumb evaluată la cel puțin 3.500 kg boabe la hectar. Despre tot le va scrie. Dar în așa fel încît să nu pară că se consideră de pe acum cîștigătorii întrecerii. Surprize se mai pot ivi multe. Bunăoară, cei ce așteaptă răspunsul lor, întovărășiții din Șaringa, au strîns și ei de pe arie sămînța și au pus deoparte 2 la sută din producția totală obținută la grîu pentru fondul de bază.

Și mai sînt și alte întovărășiri în raioanele învecinate precum și în raionul Mizil, care făcînd recoltarea păioaselor în comun, asigurîndu-și fondul de semințe pe arie și contribuind la mărirea fondului obștesc, luptă cu șanse sporite să cîștige întrecerea pentru cea mai bună întovărășire din regiunea Ploești.

Gîndind astfel, frămîntînd pe toate fețele răspunsul ce urma a-l da scrisorii primite, întovărășitul Stanciu așternuse de fapt în mintea lui conținutul întregii epistole. Rămînea doar ca în acea seară el și ceilalți tovarăși să-l însemne pe hîrtie.

GH JANGOCIU

IN STUPINĂ



In costumul de protecție împotriva împunsăturilor de albine, stuparul gospodăriei agricole colective din comuna Cuza Vodă, raionul Galați, controlează depunerea mierii în faguri.

De ce nu trebuie întîrziat însămînțatul grîului în regiunea București

DISCUȚII

In articolul semnat de tov. prof. Gh. Văluță și ing. M. Caraivanschi, publicat nu de mult în cadrul acestei discuții, se arată că pentru regiunea București epoca optimă de însămînțare a grîului de toamnă este cuprinsă, în general, între 10—30 octombrie. Dar așa cum se afirmă mai departe în cuprinsul articolului, *aceste date calendaristice* trebuie interpretate nu ca ceva neschimbător, fix, ci în mod diferențiat, ținîndu-se seama de specificul fiecărui raion, comună și chiar sat în parte.

Experiența îndelungată a cultivatorilor din regiunea noastră arată că în raioanele din partea de nord cum sînt: Olteni, Videle, Roșiori, Titu, Snagov, Răcari, unde se constată scăderi simțitoare de temperatură încă de la 1 noiembrie, este bine ca însămînțarea grîului de toamnă să înceapă în jurul datei de 20 septembrie și să se termine pînă la 10 octombrie. In raioanele din sudul regiunii condițiile de climă fiind mai prielnice, epoca optimă pentru însămînțatul grîului poate fi prelungită, dar nu mai tîrziu de 20 octombrie.

De ce recomandăm să se facă acest lucru? In anii 1954, 1955 și 1956 în luna noiembrie au fost înregistrate în această parte a regiunii temperaturi foarte scăzute de minus 3 gr C. pînă la minus 9 gr C. In această situație grîul de toamnă își oprește creșterea și nu mai poate aduna substanțele hrănitoare necesare pentru a rezista gerurilor aspre de peste iarnă.

Fiind însămînțat în intervalele mai sus arătate, grîul are destul timp ca pînă la venirea iernii să se înrădăcineze și să înfrățească bine, să se iarovizeze și să se călească. Pe de altă parte, culturile semănate în epoca optimă se coc către sfîrșitul lunii iunie, adică într-un timp cînd în regiunea București nu sînt călduri prea mari care să provoace șiștăvirea grîului. Rezultatele obținute anul acesta de mulți producători agricoli din regiunea noastră dovedesc cele afirmate mai sus. Astfel, gospodăriile agricole de stat: Mînăstirea, Ivănești și Dilga, *însămînțînd grîul la timp și aplicînd* o agrotehnică corespunzătoare, au obținut producții de 2.500 pînă la 4.000 kg. de grîu la ha. La fel gospodăriile colective din comunele Suhat, raionul Brănești, și Radu Negru, raionul Călărași, au recoltat în medie 2.100 și respectiv 2.300 kg. la ha. Țăranul muncitor individual Marin Constantin din comuna Vasilați, raionul Brănești, semănînd grîul la 15 septembrie a cules 2.187 kg. la ha., în timp ce alți cultivatori din aceeași comună, care au însămînțat după 1 noiembrie, au obținut sub 1.000 kg. la ha.

Intîrzierea cu însămînțatul grîului de toamnă este una din greșelile principale pe care le săvîrșesc mai ales producătorii individuali din regiunea București. In raioanele Călărași, Slobozia, Urziceni și Lehliu, de exemplu, se obișnuiește să se însămînțeze grîul și după 20 octombrie. Mulți țărani muncitori cu gospodării individuale din raioanele Brănești, Videle, Olteni și Domnești seamănă și mai tîrziu, chiar după 1 noiembrie. Fiind semănat tîrziu, grîul intră în iarnă slab dezvoltat; plantele abia răsărite, sau încolțite și nerăsărite nu pot rezista temperaturilor scăzute din timpul iernii, mai ales că în regiunea noastră vînturile spulberă zăpada de pe semănături. In unii ani pierderile pricinuite prin degerarea culturilor semănate tîrziu au ajuns pînă la 20 și chiar 30 la sută.

Faptul că în regiunea București grîul se seamănă în cea mai mare parte după porumb nu este un motiv *destul de serios pentru nerespectarea* datelor optime de însămînțare. Și iată de ce: în regiunea noastră sînt cultivate foarte mult porumburile din soiurile I.C.A.R.-54, Romînesc de Studina sau corcituri provenite din acestea; ele se coc în mod obișnuit repede în jurul datei de 15 septembrie datorită căldurilor mari din luna august și prima jumătate a lui septembrie. Este nevoie însă ca recoltatul porumbului să fie făcut cu mare repeziciune pentru a se putea pregăti în bune condiții terenurile care urmează să fie însămînțate cu grîu.

In primele 2 articole publicate în cadrul acestei discuții s-a scos în evidență necesitatea întîrzierii semănatului grîului, în cazul cînd nu există în sol umiditate destulă pentru încolțirea semințelor. In această privință părerea noastră este că în regiunea București trebuie să se însămînțeze în epoca optimă chiar dacă la începutul acesteia va fi secetă, aceasta deoarece către sfîrșitul lunii octombrie în regiune cad ploi, care înlesnesc răsărirea și creșterea grîului. Nu trebuie să se meargă pe linia de a se aștepta ploaia și apoi să se are și să se însămînțeze, ci, aplicînd o agrotehnică corespunzătoare, să se pregătească din vreme terenurile care vor fi cultivate cu grîu de toamnă.

Ing. FLORIAN CONSTANTINESCU
de la secția agricolă regională
București

Aprovizionarea orașelor sarcină de frunte a G.A.S.-urilor



Bogat aprovizionate cu zarzavaturi și legume, bazele de desfacere Gostat atrag mulțime de cumpărători. In fotografie: un aspect din piața 28 Martie — București.

Confruntarea

Așezată în apropierea Capitalei, gospodăria agricolă de stat Popești-Leordeni are sarcina să aprovizioneze populația orașului cu cantități mereu sporite de produse agro-alimentare. In acest scop, sus-numita unitate și-a dezvoltat în ultimii ani sectoarele zootehnic și legumicol, ceea ce îi permite să livreze anual o producție de sute de mii de tone de legume, zarzavaturi, lapte, carne etc. In primul semestru al anului 1957, de pildă, gospodăria de stat Popești-Leordeni a valorificat prin unitățile comerciale și prin magazinele Gostat produse vegetale și animale în valoare de peste 7.400.000 lei, depășindu-și sarcinile de plan cu 12,7 la sută.

Ce factori au contribuit la obținerea unor asemenea succese în gospodăria de stat Popești-Leordeni? Răspunsul este foarte simplu: producțiile mari în urma aplicării unei agrotehnici diferențiate și a mecanizării intensive a lucrărilor. In sectorul vegetal, bunăoară, pregătirea terenului, însămînțările și lucrările de întreținere a culturilor s-au făcut la timp, în bune condiții agrotehnice și numai cu mijloace mecanizate. Suprafața prășită mecanic în acest an a fost de 3 ori mai mare decît cea de anul trecut. Cît privește celelalte lucrări din grădină, gospodăria le-a executat cu 6 tractoare Zetor noi, dotate cu întreg utilajul necesar. Aceasta a permis să se depășească cu 498 numărul de hantri planificați inițial. In sectorul zootehnic, o contribuție importantă la creșterea producției și productivității muncii a avut-o introducerea alimentatoarelor automate. In acest fel cheltuielile de întreținere s-au redus cu cca. 18.000 lei.

In afară de faptul că gospodăria de stat Popești-Leordeni s-a achitat cu cinste de sarcinile ce-i reveneau pe linia aprovizionării orașului cu produse agro-alimentare, important este însă că aceste produse au fost obținute la un preț de cost mai mic decît cel planificat. In sectorul vegetal, de pildă, prețul de cost al produselor a fost cu 11 la sută mai mic, în sectorul zootehnic cu 5 la sută. Cum s-a realizat acest lucru? Este știut că factorii care determină în ultimă instanță prețul de cost sînt producția realizată și cheltuielile care s-au consumat pentru obținerea acestei producții. In această privință trebuie să arătăm că, pe lîngă dobîndirea unei producții mari, colectivul de muncă din gospodăria de stat Popești-Leordeni s-a străduit să reducă pe toate căile atît cheltuielile directe cît și pe cele generale. Pentru a ilustra acest lucru e de ajuns să arătăm două aspecte: la cheltuielile directe s-au făcut economii de peste 20 la sută, iar ca urmare a aplicării noului sistem de salarizare, deși salariul mediu a crescut cu 15,9 la sută, fondul de salarii nu a fost consumat decît în proporție de 93,5 la sută.

★

Tot aprovizionarea oamenilor muncii de la orașe este și sarcina gospodăriei de stat Mirșa din raionul Videle. Din păcate însă, activitatea de producție din această unitate lasă mult de dorit și aceasta mai cu seamă în ceea ce privește realizarea sarcinilor de plan pe sortimente și reducerea prețului de cost al produselor.

Pe primul semestru al anului în curs gospodăria de stat Mirșa nu și-a îndeplinit planul la sortimentele principale și anume la roșii, vinete, ardei grași, castraveți etc. Este adevărat că luată global, producția a fost îndeplinită. La aceasta au contribuit însă depășirile obținute la laptele de vacă și de oaie, precum și la unele culturi, cum ar fi păioasele, cele furajere și altele. Trebuie arătat de asemenea că datorită slabei mecanizări a lucrărilor (tractoarele au realizat cu 270 hantri mai puțin, motoarele electrice cu 1699 kWo și autocamioanele cu 22.800 tone/km) și a depășirii cheltuielilor planificate în unele sectoare, prețul de cost al produselor a fost mai mare decît prevedea planul. Astfel, cheltuielile globale efective din sectorul zootehnic au fost depășite cu 84.000 lei, în timp ce depășirile de producție din acest sector nu acoperă decît 11.000 lei. Cu 211.000 lei — la care se adaugă 15.000 lei valoarea nerealizărilor — au fost depășite cheltuielile și la secțiile anexe.

Nerealizarea sarcinilor de plan la unele sortimente și depășirea cheltuielilor în unele sectoare de producție au făcut ca gospodăria, deși și-a depășit atît producția globală cît și planul de desfacere, să nu obțină rezultate pe măsura posibilităților pe care le are. De aceea, conducerea acestei unități trebuie să ia de urgență toate măsurile ce se impun, pentru ca și gospodăria de stat Mirșa să poată aproviziona piețele orașelor cu producții sporite la toate sortimentele și la un preț de cost cît mai scăzut, contribuind astfel la creșterea nivelului de trai al celor ce muncesc.

GH. LEU

Trustul regional Gostat și aprovizionarea orașului Bacău

Populația unui oraș mare, cum e Bacăul, are nevoie de însemnate cantități de produse agro-alimentare. Cum este și normal, o parte din aceste cantități sînt asigurate de către trustul regional Gostat, prin gospodăriile de stat din regiune. In cadrul trustului, cea mai mare contribuție la aprovizionarea oamenilor muncii o aduc unitățile din Secueni, Răcăciuni, Girov, Călugăra, Dămienești etc.

Ce-i bine...

Principalele produse agro-alimentare cu care contribuie gospodăriile de stat la aprovizionarea orașului Bacău sînt carnea, laptele, ouăle, legumele și fructele. O scurtă privire asupra registrelor trustului este suficientă pentru a-ți da seama că volumul produselor livrate sau desfăcute pe piață este destul de apreciabil. Iar dacă se ia ca temei de comparație cifrele din planul de livrări se constată ușor că ele sînt depășite la mai toate produsele. Astfel, planul de livrări la lapte pe semestrul I al anului în curs prevedea cifra de 526.800 litri. Cantitatea predată a fost de 674.700 litri, ceea ce înseamnă o depășire de 147.900 litri. Și mai evidentă apare depășirea la carne. Aici, în loc de 53.000 kg, cît prevedea planul, au fost livrate 111.000 kg, fără să mai socotim 808 grăsuni și un mare număr de miei vii predați peste plan. Tot cu depășiri a fost încheiat bilanțul primului semestru și la *celelalte produse-marfă: la legume, la fructe, la ouă.*

In mod firesc se pune întrebarea: care sînt metodele folosite de unitățile agricole de stat din regiune pentru a înregistra producții mult mai mari decît cele prevăzute în planul de livrări? Iată numai cîteva: în gospodăriile de stat fruntașe, cum sînt cele de la Secueni, Răcăciuni, Călugăra și altele a fost folosită metoda culturilor forțate și a culturilor duble. Ca exemplu s-ar putea cita însămînțările de salată verde în răsadnițele destinate răsadurilor de varză de toamnă sau culturilor de ceapă verde pe suprafețele planificate a fi însămînțate mai tîrziu cu țelină pentru seminceri. Așa au procedat inginerul Valerian Negoiță, directorul G.A.S. Secueni-Roman, șeful de secție Vasile Zaiț, din aceeași gospodărie, inginerul-șef Victor Constantinescu de la Răcăciuni etc.

In unele G.A.S.-uri planul de livrări la legume și zarzavaturi a putut fi realizat și chiar depășit valoric numai din rărituri. Este cazul mai ales la ceapă, morcovi și alte rădăcinoase. In ceea ce privește depășirile de carne și lapte, ele au putut fi realizate printr-o mai bună asigurare a bazei furajere, printr-o îngrijire mai rațională și o hrănire mai științifică a animalelor.

In scopul coordonării activității, beneficiarii și unitățile producătoare stabilesc de comun acord și în fiecare an culturile, suprafețele și cantitățile de mărfuri care se vor produce și livra trimestrial. Livrările se fac în general la locul de producție, iar transportul intră în sarcina beneficiarului.

Interesant este faptul că tot de comun acord se stabilesc și unitățile care vor produce cutare ori cutare marfă. Aici se ține seama nu numai de condițiile de sol și climă, ci și de depărtarea la care se găsesc ele față de centrele de desfacere. Bunăoară, roșiile și alte produse susceptibile a suferi din cauza transporturilor se planifică la gospodăriile apropiate și la cele așezate în apropierea șoselei asfaltate. Alte mărfuri, cum ar fi rădăcinoasele, sînt date în sarcina de plan a unităților mai depărtate, întrucît ele nu se strică în timpul transporturilor.

...Și ce nu

Normal și de dorit ar fi ca unitățile agricole de stat din regiunea Bacău să desfacă o parte din produsele lor di*rect, prin standuri, barăci și maga*zine Gostat. Acest lucru apare și mai necesar dacă se ține seama de faptul că livrările întrec cu mult planul. Experiența a arătat că depășirile pot fi desfăcute mai repede și mult mai rentabil direct, decît prin beneficiari.

Desigur că desfacerea directă a mărfurilor de către gospodăriile de stat s-ar putea face în condiții bune și avantajoase dacă unitățile producătoare ar dispune de standuri permanente și de cel puțin un magazin Gostat propriu în Bacău. Acest lucru este recunoscut atît de tovarășul inginer Mircea Iarca, directorul trustului, cît și de tov. Sabin Deniș, inginerul-șef. Dar ce folos?! Numai cu atît nu se poate ajunge prea departe. Ar fi cazul ca trustul să facă și intervențiile necesare pentru realizarea acestui deziderat. In acest caz, unitățile producătoare ar putea să-și dezvolte și mai mult sectoarele.

NICOARĂ COSAȘU

Din sălile instanțelor de judecată

Din factor poștal... destinatar

La Oficiul P.T.T. Răcari sosesc mereu sume de bani de la diverși locuitori din raion, sume ce sînt îndrumate către respectivii destinatari.

Intr-o zi, cooperativa din comuna Trestieni a trimis Oficiului P.T.T. Răcari suma de 6.000 lei pe numele U.R.C.C. Răcari.

Dudu I. Ion, care pe atunci era factor poștal la acest serviciu, avea sarcina de a depune la Bancă sumele de bani în contul beneficiarilor. Primind însă banii ce se cuveneau U.R.C.C. Răcari, factorul Dudu și-a zis că decît la U.R.C.C., mai bine i-ar prinde lui.

Tribunalul popular al raionului Răcari n-a fost însă de acord cu socoteala lui Dudu I. Ion și, judecîndu-l, l-a condamnat la 3 ani închisoare corecțională obligîndu-l totodată să plătească U.R.C.C. Răcari suma de 6.000 lei.

Hotărîrea a rămas definitivă.

DOCUMENTAR

R. D. VIETNAM

La mii şi mii de kilometri distanţă de ţara noastră, în regiunea Asiei de sud-est se află Vietnamul — peninsula scăldată de apele mării Chinei de sud, prin apropierea căreia trece Ecuatorul.

Din suprafaţa de 327.900 km², munţii şi platourile ocupă aproape trei sferturi. La nord se înalţă masivul Fan-Si-Pan (3.142 m). Cîmpiile — printre cele mai fertile din lume — ocupă peste 80.000 km². Delta fluviului Roşu şi cea a fluviului Mekong constituie două bogate zone de orez. Vietnamul are două mari sisteme hidrografice: unul cuprinzînd fluviul Roşu (1.200 km) şi Thai-binh-ul în nordul Vietnamului, celălalt cuprinzînd Mekong-ul (4.500 km) şi Dong-nai-ul în sudul Vietnamului. Centrul ţării nu are decît două rîuri.



Ostaş al armatei vietnameze învăţînd pe o bătrînă ţărancă literele alfabetului.

Vietnamul posedă numeroase resurse naturale. Pădurile ocupă circa 120.000 km² şi constituie una din principalele bogăţii naturale. Lemnul preţios (dinh, lim, tau, gu, trac) serveşte la construcţia caselor şi la fabricarea mobilelor. Diferitele soiuri de bambus şi de liane sînt întrebuinţate pentru construcţia caselor, ambarcaţiunilor şi pentru confecţionarea a numeroase obiecte de uz curent. Afară de aceasta, pădurile sînt bogate în scorţişoară, cardamom, saciz, răşine, uleiuri, cuişoare etc., produse preţioase, foarte apreciate pe pieţele externe. Pădurile adăpostesc leoparzi, elefanţi, tauri sălbatici, bivoli sălbatici, mistreţi, rinoceri, urşi, maimuţe, cerbi, capre şi păsări. Delta foieşte de vînat de tot felul: porumbei sălbatici, lişiţe, găini de apă, prepeliţe. Cursurile de apă, eleşteiele şi lacurile sînt foarte bogate în peşte. Numai în Marea Orientală trăiesc peste 300 soiuri de peşte. De la Mong-cay pînă la Vinh, peştii vieţuiesc pe o întindere de aproape 50.000 km².

În afară de cărbune, subsolul ţării conţine şi numeroase alte minereuri: cositor, zinc, fier, cupru, argint, mercur, crom, antimoniu, wolfram, aur, apatită etc.

Populaţia Vietnamului se ridică la 23 milioane locuitori aparţinînd mai multor naţionalităţi. Majoritatea sînt Kinh sau Vietnamezi (85%).

Capitala Vietnamului de Nord este Hanoi, oraş cu 400.000 de locuitori, centrul politic, economic şi cultural al ţării.

Primul stat istoriceşte cunoscut al Vietnamului s-a întemeiat în anul 225 înaintea erei noastre sub numele de La Lac. Abia constituit, poporul vietnamez a căzut sub dominaţia feudală chineză care a durat pînă în anul 939. În acest an, poporul vietnamez sub conducerea lui Ngo Quyen a recucerit după lupte înverşunate independenţa naţională.

Perioada de independenţă a ţinut din anul 939 şi pînă în anul 1862 în care timp poporul a rezistat victorios la mai multe încercări ale invaziei străine.

În secolul al 19-lea un descendent al lui Nguyen, Nguyen-Anh, ajutat de francezi, întemeie dinastia Nguyen-ilor. În urma acestei trădări, colonialiştii francezi s-au instalat în Vietnam.

Marea Revoluţie din Octombrie a dat un nou impuls luptei popoarelor asuprite. Atotbiruitoarea învăţătură leninistă a arătat tuturor acestor popoare drumul spre eliberarea lor.

Partidul comunist indochinez întemeiat la 6 ianuarie 1930 a mobilizat sute de mii de ţărani şi muncitori la o vastă mişcare naţională, care a culminat cu înfiinţarea primelor soviete la Nghe-an, în centrul Vietnamului (septembrie 1930). Deşi mişcarea a fost înăbuşită cu cruzime în 1931, totuşi comuniştii au ţinut vie flacăra luptei şi în 1941 s-a format Liga pentru independenţa Vietnamului (Viet-Minh), al cărei promotor a fost preşedintele Ho-Şi-Min. Victoriile repurtate de glorioasa Armată Sovietică mai întîi asupra Germaniei hitleriste şi apoi asupra imperialismului japonez au contribuit în imensă măsură la victoria insurecţiei generale din 19 august 1945 şi la 2 septembrie acelaşi an a fost proclamată Republica Democrată Vietnam.

Triumful Revoluţiei din August a deschis o eră nouă în istoria poporului vietnamez. El a început să muncească pentru a lichida ruinele lăsate moştenire ţării de blestematul regim sclavagist, a început să organizeze puterea populară.

La 23 septembrie 1945, colonialiştii francezi au atacat poporul vietnamez la Saigon şi apoi au generalizat agresiunea. Pentru a dovedi ataşamentul său pentru pace, guvernul R. D. Vietnam a încheiat un acord cu guvernul francez în 1946, dar colonialiştii l-au încălcat în mod grosolan. La 19 decembrie 1946, rezistenţa a cuprins toată ţara.

În timpul unei lungi şi grele lupte de 9 ani, poporul vietnamez şi-a strîns rîndurile în Frontul Naţional Unit pentru apărarea cuceririlor revoluţionare din august, pentru apărarea puterii democrat-populare. Popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă au susţinut călduros lupta poporului vietnamez. Totodată, după victoria militară de la Dien-Bien-Fu (7 mai 1954) urmată de victoria politică la conferinţa de la Geneva (20 iulie 1954), pacea a fost restabilită în Indochina, pe baza recunoaşterii şi respectării independenţei, suveranităţii, unităţii şi integrităţii teritoriale a Vietnamului de către celelalte ţări.

R. D. Vietnam este astăzi un vast şantier de construcţie. Au fost refăcute industriile, s-au construit fabrici noi de hîrtie, de produse chimice, s-au refăcut podurile, şoselele, liniile ferate, minele de cărbune. O grijă deosebită acordă guvernul popular dezvoltării culturii. În urmă cu 12 ani, 95 la sută din populaţia ţării era analfabetă. Numai în 1954 s-a realizat lichidarea analfabetismului în rîndurile a peste 10.000.000 de vietnamezi.

Şi faţa satului s-a schimbat în R. D. Vietnam. Nu e mult de cînd 3/4 din pămîntul arabil se afla în mîinile colonialiştilor şi moşierilor, în timp ce ţăranii vietnamezi care reprezintă aproape 90 la sută din populaţia ţării deţineau numai 1/4 din pămînt. Cea mai mare parte a ţărănimii lua în arendă pămînt de la moşieri, plătind 80 la sută din recoltă. Mai mult decît atît, moşierul era stăpîn şi pe viaţa ţăranului sărac. Se relatează, de pildă, că în provincia Ho Tin moşierul Tran Van Lien a ucis 42 de ţărani şi a schilodit alţi zeci de oameni. Un alt moşier, căruia o fată de ţăran i-a spus lucruri ce nu-i erau pe plac, a poruncit să i se coase acesteia gura.

În urma reformei agrare începută în 1953, pentru ţăranii vietnamezi s-au ivit zorii unei vieţi noi. Guvernul R. D. Vietnam şi-a pus ca sarcină principală dezvoltarea agriculturii şi crearea unei puternice baze alimentare.

În lupta pentru refacerea economiei naţionale, pentru făurirea vieţii sale noi, poporul vietnamez se bucură de ajutorul generos pe care i-l acordă popoarele din ţările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică. El se bucură de simpatia şi dragostea popoarelor iubitoare de pace şi progres de pretutindeni.

Imperialiştii americani care nu văd cu ochi buni toate acestea, vor să facă din sudul ţării o colonie şi o bază militară americană în vederea pregătirii reluării ostilităţilor. Manevrele criminale ale imperialiştilor americani şi marionetelor lor sud-vietnameze indignează profund pe toţi oamenii cinstiţi din lume.

Conştient că unul din drepturile sale legitime este unitatea, poporul vietnamez înţelege să apere pînă la capăt cuceririle rezistenţei. La apelul preşedintelui Ho-Şi-Min, poporul îşi strînge şi mai mult rîndurile în largul Front al Patriei, decis să lupte pînă la capăt pentru unitatea naţională.

L. S.

OASPEŢI DRAGI DIN R. D. VIETNAM

Sîmbătă a sosit în Capitala Patriei noastre, într-o vizită de prietenie, tovarăşul Ho Şi Min, preşedintele Republicii Democrate Vietnam şi preşedinte al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, însoţit de tovarăşii Hoang Minh Giam, ministrul Culturii, Hoang Van Hoan, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, dr. Pham Ngoc Thach, locţiitor al ministrului Sănătăţii.

În întîmpinarea eminentului fiu şi conducător al poporului vietnamez tovarăşul Ho Şi Min şi a persoanelor care-l însoţesc, au ieşit zeci de mii de locuitori ai Bucureştiului.

Pentru a-i primi pe solii poporului vietnamez la aeroportul Băneasa au venit tovarăşii: dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R., Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., membri supleanţi ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., membri ai C.C. al P.M.R. şi ai guvernului, membri ai Prezidiului Marii Adunări Naţionale, conducători ai instituţiilor centrale şi ai organizaţiilor obşteşti, oameni de ştiinţă şi cultură, generali şi ofiţeri superiori ai Forţelor Armate ale R.P.R., ziarişti romîni şi străini.

Au fost de faţă şefii unor misiuni diplomatice acreditaţi la Bucureşti, membri ai Ambasadei R. D. Vietnam în R.P.R. şi alţi membri ai corpului diplomatic.

Tov. dr. Petru Groza a rostit o cuvîntare de bun sosit.

A luat apoi cuvîntul tov. Ho Şi Min, a cărui cuvîntare a fost primită cu puternice ovaţii de către uriaşa mulţime venită în întîmpinare la aeroport.

NOTE

Muncitorii de pe plantaţii luptă pentru îmbunătăţirea traiului lor

CEYLON

În insula Ceylon cu o suprafaţă de 65.607 kilometri pătraţi trăiesc mai bine de 8 milioane de oameni care se ocupă îndeosebi cu agricultura. Cele mai importante resurse economice ale ţării sînt cauciucul, ceaiul, nucile de cocos şi orezul.

Pe plantaţiile de cocotieri (arbori care produc nuci de cocos), care cuprind mai bine de 400.000 de hectare, ca şi cele unde cresc arbori de cauciuc, trăiesc mii şi mii de muncitori agricoli, care furnizează din belşug braţe de muncă, aproape gratuit, proprietarilor de plantaţii. Traiul acestor oameni este din ce în ce mai greu. În vreme ce proprietarii şi-au ridicat în cursul ultimilor ani, în mijlocul plantaţiilor, adevărate vile elegante, prevăzute cu electricitate, apă curentă etc., muncitorii agricoli sînt siliţi să locuiască în condiţii mizerabile, în bordeie fără ferestre, acoperite cu paie, prin care apa, atunci cînd plouă, şuruieşte ca şi afară. De asemenea, cîştigurile bărbaţilor şi femeilor care muncesc pe plantaţii sînt atît de mici, încît ele nu pot ajunge nici pe departe pentru a asigura hrana zilnică pentru ei şi familiile lor.

Totuşi, datorită luptei unite a muncitorilor agricoli constituiţi în sindicate, proprietarii de plantaţii au fost constrînşi în unele locuri să clădească barăci mai omeneşti şi să acorde oarecari îmbunătăţiri de ordin social, paralel cu mărirea salariilor. La ultimul Congres al muncitorilor agricoli din Ceylon, aceştia au cerut, între altele, mărirea raţiilor alimentare, deschiderea mai multor şcoli pe plantaţii şi plata unei indemnizaţii celor care sînt concediaţi.

MALAIA

O nouă campanie de înfometare a populaţiei

În cadrul acţiunilor de înăbuşire a mişcării populare pentru independenţă, în Malaia (Indochina) autorităţile militare britanice au intensificat în ultimul timp „campania de înfometare" a ţăranilor şi muncitorilor agricoli. În districtul Sagamat de exemplu (statul Johore) celor ce muncesc în plantaţii şi pe ogoare le-au fost stabilite raţii de orez (principala hrană a băştinaşilor) atît de mici, încît ele nu se pot compara nici măcar cu acelea ale deţinuţilor din închisori.

Totodată, ei au interzis şoferilor de pe autocamioanele care fac curse lungi între Şungkai şi Kalumpang, cel mai de seamă drum din ţinutul Perak, să oprească undeva şi să ia în maşini oameni care ar voi să fugă din aceste locuri.

Pentru a micşora pe cît posibil mişcarea ţăranilor şi muncitorilor agricoli de împotrivire faţă de colonialişti, autorităţile britanice au construit în districtul Sagamat o reţea de sîrmă ghimpată pe un perimetru de peste 4 mile care a costat peste 50.000 de dolari. Restricţii asemănătoare au fost impuse şi în regiunea Siam River şi în Perak. Aici, băştinaşii n-au voie să-şi procure alimente mai mult decît pentru o zi. Cei care contravin acestei dispoziţii sînt aspru pedepsiţi. De asemenea nimeni nu are voie să transporte dintr-o regiune în alta medicamente, hîrtie şi obiecte de îmbrăcăminte fără un permis special. Toţi cei care circulă în zonele controlate înconjurate cu sîrmă ghimpată trebuie să meargă la muncă în plantaţii fiind supravegheaţi de patrule britanice.

Cultivatori de in şi cînepă din regiunea Stalin!

Respectaţi termenele optime de recoltare indicate de către îndrumătorii D.C.A.

Sortaţi pe calităţi tulpinile recoltate.

Predaţi centrelor de colectare, la termenele stabilite pe comune, tulpinile recoltate şi sortate.

Odată cu predarea recoltei din 1957 încheiaţi contracte pentru anul 1958, pentru a putea alege şi pregăti din toamnă în mod corespunzător terenul pentru culturi, prin aplicarea arăturii adînci şi încorporarea îngrăşămintelor minerale în sol. Aceasta aduce venituri mari la hectar şi ridică bunăstarea gospodăriei voastre.

Buletin meteorologic

pentru zilele de 19, 20 şi 21 august

Institutul Meteorologic Central anunţă timpul probabil pentru următoarele trei zile:

În ţară vremea devine instabilă în jumătatea de nord a ţării rămînînd caldă şi uscată în sud. Averse însoţite de descărcări electrice vor cădea local cu deosebire în regiunea de munte şi Ardeal. Vînt slab. Temperatura aerului în uşoară scădere la început, apoi staţionară. Maximele vor oscila ziua, între 30—37 de grade în zona de şes.

Umezeala solului va continua să scadă în cîmpia Dunării şi Dobrogea, pe cînd în jumătatea de nord a ţării, parţial, va fi în creştere uşoară.

Temperatura solului se va menţine ridicată în toate regiunile ţării, dar mai ales în sud, oscilînd la ora 8 dimineaţa, în regiunea de deal şi cîmpie între limitele 18—29 de grade, în stratul de la 5—20 cm.

Informaţii Pronosport

Iată cum arată programul concursului Pronosport nr. 34 (etapa din 25 august 1957).

I. Flamura Roşie Arad — C.C.A. (cat. A).
II. Ştiinţa Timişoara — Dinamo Bucureşti (cat. A).
III. Locomotiva Bucureşti — Energia Oraşul Stalin (cat. A).
IV. Progresul Bucureşti — Energia Petroşani (cat. A).
V. Energia Ploeşti — Energia Tg. Mureş (cat. A).
VI. Dinamo Cluj — Progresul Oradea (cat. A).
VII. Recolta Reghin — Ştiinţa Cluj (cat. B.)
VIII. Energia Mediaş — Energia C. Turzii (cat. B).
IX. Energia Lupeni — Energia Reşiţa (cat. B).
X. Energia Uz. Tractoare Oraşul Stalin — Progresul Sibiu (cat. B).
XI. Dinamo Bacău — Progresul Focşani (cat. B).
XII. Dinamo Bîrlad — Ştiinţa Iaşi (cat. B).

MECIURI REZERVĂ

A. Energia Fălticeni — Progresul Suceava (cat. B).
B. Energia Hunedoara — Locomotiva Arad (cat. B).

Noi uzine hidroelectrice în R. P. Chineză

La sfîrşitul anului 1956 au fost puse în funcţiune în Republica Populară Chineză o serie de uzine hidroelectrice noi şi altele reconstruite, cu o capacitate totală de 450.000 kilowaţi. Aceasta întrece de 38 de ori capacitatea tuturor uzinelor hidroelectrice construite în răstimp de 20 de ani pe timpul gomindanului.

În anul 1957 se proiectează să se dea în folosinţă alte uzine hidroelectrice, a căror capacitate se va ridica la 700.000 kilowaţi. În acest an se va începe construirea marilor uzine hidroelectrice Sanmins şi Liutzias de pe fluviul Huanhe, cum şi a uzinelor hidroelectrice de pe rîurile Ilihe, Sinlantzian şi Mintzian. După ce vor intra în funcţiune toate aceste uzine hidroelectrice ele vor asigura o cantitate de energie electrică egală cu aceea obţinută în anul 1956 în toată China.

NEGRU pe ALB

În Franţa au crescut preţurile la legume.

Crescînd mereu de-o vreme-ncoace
Aceste preţuri ne arată
Că francul mai că nu mai face
Nici cît o...ceapă degerată.

Colonialiştii francezi numesc masacrele din Algeria drept „operaţiuni de curăţire".

Distrugînd fără cruţare
Sate, oameni şi ogoare,
„Curăţirea" asta-i clar
Că-i ceva curat... murdar.

Cîteva tipuri de silozuri

Pentru a obţine nutreţuri murate de calitate e nevoie în primul rînd ca ele să fie izolate de mediul înconjurător, adică puse la adăpost de aer, apă şi îngheţ. Acest lucru se poate realiza prin păstrarea furajelor în turnuri, silozuri îngropate de diferite forme şi capacităţi etc.

La alegerea şi construirea silozurilor trebuie să se ţină neapărat seama de posibilităţile existente şi de condiţiile specifice gospodăriei respective. Bunăoară, sînt cazuri cînd terenul unde urmează să se facă însilozarea nu permite săparea unor gropi adînci din cauza pînzei de apă freatică prea la suprafaţă. În această situaţie se recomandă să se facă, pe locurile mai ridicate, aşa numitele silozuri semiadînci. Ele se vor construi în felul următor: se sapă o groapă dreptunghiulară adîncă de 0.50 — 1 m. (după cum permite terenul), lată de 3—4 m. şi lungă de circa 8—16 m. Furajele tocate se pun în groapă şi se îndeasă bine cu tractoarele, căruţele şi alte mijloace pînă la suprafaţa pămîntului; se face apoi vîrfuirea nutreţului, pînă la o înălţime de circa 1.50—2 m., după care se îndeasă din nou şi se acoperă cu un strat de pămînt jilav, gros de 70—80 cm.



Fig. 1

Acolo unde apa subterană nu permite nici construirea acestui tip de siloz se poate recurge la însilozarea de suprafaţă. Procedeul de însilozare la suprafaţă este practic şi mai economic, deoarece în felul acesta se reduc cheltuielile de forţe de muncă necesare săpării gropilor. Acest mijloc este recomandabil mai ales pentru partea de apus a ţării, unde de obicei iernile sînt mai blînde.

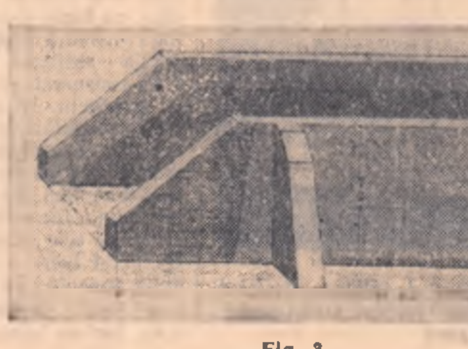


Fig. 3

Însilozările de suprafaţă pot fi executate între 2 pereţi paraleli, ficşi sau demontabili, aşezaţi la 3—4 m. unul de altul, cu înălţimea de 3—4 m. şi lungimea în funcţie de volumul furajelor ce vor fi însilozate. Pereţii pot fi făcuţi din baloturi de pae presate (fig. nr. 1), snopi de coceni (fig. nr. 2), cărămidă (fig. nr. 3), prefabricate de beton, garduri de nuiele, scînduri de lemn şi altele. De asemenea se mai poate însiloza între 2 şire de pae paralele, aşezate la 4—5 m distanţă una de alta. Lungimea şi înălţimea şirelor se construiesc în funcţie de cantitatea de nutreţ ce va fi pus la murat. Acoperirea furajelor se face tot cu pae şi în aşa fel încît să formeze o coamă comună cu şirele laterale (fig. nr. 4).

Una din condiţiile reuşitei însilozării la suprafaţă este îndesarea foarte bună a furajelor. La silozurile de suprafaţă făcute din pereţi laterali, care au o formă mai mult dreptunghiulară, presarea masei de nutreţ poate fi făcută foarte bine cu tractoarele pe şenile, căruţele şi animalele care intră pe la un capăt al silozului şi ies pe la celălalt.

Bătătorirea nutreţului trebuie executată astfel încît însăşi masa de furaje însilozate să formeze un strat izolator care să nu permită pătrunderea aerului în interior, asigurînd astfel o fermentaţie bună.

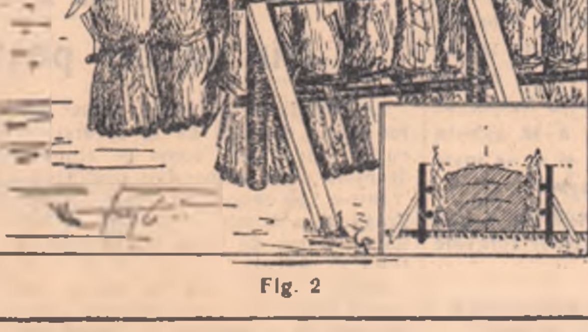


Fig. 2



Fig. 4

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1 Bucureşti, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".